

JAK

SLOVENIAN
BOOK
AGENCY

Sample
translation

TADEJ GOLOB

Where Has Brina Gone?

Youth novel

Tadej Golob *Where Has Brina Gone?*

Youth novel

Sample translation

Original title: *Kam je izginila Brina?*

Uredili / Edited by

Tanja Petrič, Katja Stergar

Prevodi v angleščino / English translations by

Jason Blake, David Limon

Založila in izdala Javna agencija za knjigo Republike Slovenije, Metelkova 2b, 1000 Ljubljana

Zanjo Aleš Novak, direktor

Issued and published by Slovenian Book Agency, Metelkova 2b, 1000 Ljubljana

Aleš Novak, Director

Grafično oblikovanje in prelom / Technical editing and layout

Marko Prah

Tisk / Print

Grafex, d. o. o.

Naklada / Print run

300 izvodov / 300 copies

Darilna publikacija / Gift edition

© Nosilci avtorskih pravic so avtorji/prevajalci sami, če ni navedeno drugače.

© *The authors/translators are the copyright holders of the text, unless stated otherwise.*

Ljubljana, 2016

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93(048.4)

GOLOB, Tadej

Where has Brina gone? : youth novel : sample translation / Tadej Golob. -

Ljubljana : Javna agencija za knjigo Republike Slovenije = Slovenian Book Agency, 2016

ISBN 978-961-93910-4-4

283517696

Table of contents

Tadej Golob: About the author and his work	2
<i>Kam je izginila Brina?</i> (excerpt in Slovenian)	5
<i>Where Has Brina Gone?</i> (excerpt in English, translated by David Limon)	9

Translations

Bosnian (Translated by Ahmed Burić)	13
Bulgarian (Translated by Eva Šprager)	17
Croatian (Translated by Božidar Brezinščak Bagola and Mirta Jurilj)	22
Czech (Translated by Eliška Bernardová)	30
French (Translated by Stéphane Baldeck)	35
German (Translated by Sebastian Walcher)	40
Italian (Translated by Patrizia Raveggi and Sabina Tržan)	45
Lithuanian (Translated by Laima Masytė)	55
Romanian (Translated by Alina Irimia)	60
Russian (Translated by Zhanna Perkovskaya)	65
Serbian (Translated by Jelena Simić)	70
Spanish (Translated by María Florencia Ferre)	74

List of Translators	80
---------------------	----

Co-financing Publications of Slovenian Authors in Foreign Languages	85
---	----

Tadej Golob

Tadej Golob was born in 1967 in Maribor, and he grew up in Lenart in the Slovenske Gorice region. After finishing high school in Maribor he did his military service in the Yugoslav People's Army, before studying Journalism in Ljubljana. For several years he worked part-time with TV Slovenia as a journalist for their sports programme, and then for various magazines, such as the automotive magazine *Grand Prix*, the climbing magazine *Grif*, the popular science magazine *Geo*, and *Playboy*. His first book publication was in 2000. It was the travel narrative *Z Everesta* (From Everest), about extreme skier Davo Karničar's descent from Everest. After that he published a biography of the basketball player Peter Vilfan (2004), a selection of columns from *Playboy* entitled *Moške*

svinje (Male pigs), the 2008 biography of singer Zoran Predin *Zgodba iz prve roke* (A first-hand story), the novel *Svinjske nogice* (Pig' legs; 2009), the youth novel *Zlati zob* (Golden tooth; 2011), the adult novel *Ali boma ye!* (2013), the youth work *Kam je izginila Brina?* (*Where Has Brina Gone?* 2013), and *Dajte Gogiju žogo!* (Get the ball to Gogi!), his 2015 biography of the basketball player Goran Dragić. He received the Kresnik Award for his novel *Svinjske nogice*, for which *Ali boma ye!* was also nominated. His youth novels *Zlati zob* and *Kam je izginila Brina?*, meanwhile, have been included in the "White Ravens" catalogue, the International Youth Library in Munich, and the latter was also nominated for the *Večer* newspaper and the "Modra Ptica" awards.

Email of the author: tadej.golob67@gmail.com

Book information

© Tadej Golob, 2013

Illustrations: Milanka Fabjančič

Year of publication: 2013

Binding: hardcover

Dimensions: 145 mm x 205 mm

No. of pages: 202

Publisher: Miš založba, Gorjuša 33, 1233 Dob
pri Domžalah, Slovenia

Email: info@zalozbamis.com

ISBN: 978-961-272-131-2

Price: € 25.95

Foreign rights

Irena Miš Svöljšak: irena@zalozbamis.com

Tadej Golob: tadej.golob67@gmail.com

Kam je izginila Brina? (Where Has Brina Gone?, youth novel)

Nine-year-old Brina and seven-year-old Lovro are typical Slovenian children in a typically Slovenian family. Brina takes ballet lessons and Lovro is on a soccer team, they both play and practice the guitar and, more than anything, they would like to have a dog. But for this average Slovenian family trying to make ends meet – with Mom's schoolteacher pay and the irregular writing income from Dad's freelance work – not every childhood wish is in reach. Such as holidays in Greece. The family recently moved from Višnja Gora to Vič, in the capital city of Ljubljana, into an apartment building where the children get to know their new neighbourhood. Right away they meet an older neighbour who has a dog named Brina and they find out about a not-very-friendly neighbour who threatens the old lady: something unfor-

tunate will happen to her dog. When Brina really does disappear, the children are convinced that a band of bandits from the local gardening centre is behind it – they kidnap dogs and sell them to Germany. They decide they're going to save Brina. But at night, when the children are summoning up their courage, they uncover the completely different nature of the gang – they are in fact dangerous drug dealers, and the "cynological" dog-tale story turns into a tale of mystery. The first-person narrative of nine-year-old Brina reveals clever thoughts about the world of adults, and that from a number of perspectives – about family and neighbourly relations as well as inter-generational relations, but also about the current Slovenian social climate. Put on display here are values such as non-violence, tolerance, co-existence and solidarity,

which are shown in an original manner through the naïve and always witty dialogue and commentaries of the two heroes. The sympathetically-written story,

which is full of suspense, is dynamic and at the same time fun and educational – just as things should be in a children's story with a dash of the genre novel.

Ida Mlakar,
2014 Handbook for quality youth literature

Media reactions

Where Has Brina Gone? is special primarily on account of its leisurely narrative character. We experience the events through the eyes of a child, and the author most imaginatively wraps everything into a story. The narrative flow is, at times, almost charmingly confused, just like the logical twists and turns of a child's thoughts; but the reader quickly comes to terms with

this and enjoys the book. For sure, some of the treats here will be more interesting for the adult reader who is used to strict rules – the names have echoes of the pirate world of Jack Sparrow and Hollywood fame. The text is perfectly complemented by illustrations that will appeal to child and youth readers alike.

Katja Nared, *Planet Siol.net*

The book is well-written, funny in spots, dynamic and suspenseful and, with its little illustrations, exciting, which means that it has qualities that should be close to

and enjoyable for children. In addition, there's a further, rather topical dimension – it exposes, but never forcefully, a social moment [...]

Gaja Kos, *Večer*

This book impresses you with its dynamic story, lively humour and heartfelt illustra-

tions, and the author skilfully spices things up with elements of a true mystery novel.

Vesna Sivec Poljanšek, *Bukla*

Kam je izginila Brina?

(ODLOMEK)

DRUGO POGlavJE

MOGOČE NE BO O KONJIH

Povem, da mi ni prav, da ima puščico v glavi in da bo umrla, in on reče, da ne bo, ker da je samo ranjena.

»S puščico v glavi?«

In potem pravi on, da če mu pustim nastopati v knjigi, bo zbrisal puščico in bo punčka, ki je princesa, zdrava.

Pravzaprav mi je vseeno za njegove risbe in puščice, ampak če ga ne dam v knjigo, bo to povedal mami in ona bo tatiju in potem bosta oba vedela, da pišem knjigo, tega pa nočem, in rečem, da je lahko v knjigi, ampak če bo delal tako, kot jaz hočem. On odgovori, da ja, če bo lahko tudi on jahal konja.

»Kakšnega konja?«

»Ja, tega iz knjige,« in se spomnim, da sem pozabila na konja. Saj še ne vem, če bodo v knjigi konji ali če bo en sam konj, ker niti ne vem, kako se napiše knjiga. Znam napisati spis, ker jih pišemo v šoli, ampak spis še ni knjiga. Tati piše knjige, ampak nočem ga vprašati, ker bi potem vedel, da hočem napisati knjigo.

Lovro predlaga, da bi napisala knjigo o divjih mustangih, ker je zadnjič gledal film o njih, in da bi te divje mustange ujela in bi jih potem udomačila in bi jahala z njimi po Rožniku. V Sloveniji ni divjih mustangov, sploh pa nisem več prepričana, da bi znala napisati knjigo o konjih, ker sem doslej jahala komaj dvakrat. Enkrat ponije v Lipici in enkrat pravega konja na praznovanju Mančinega rojstnega dne na kmetiji, ampak samo za dva kroga po maneži, in še takrat je imela neka punca povodec v roki, tako da pravzaprav nisem nikoli sama jahala.

Kaj pa, če bi, mu rečem, on šel do tatija pa ga vprašal, kako se napiše knjiga, ampak da on ne bi vedel, da midva delava knjigo.

»A da mu rečem, da hoče Matic napisati knjigo?«

»Mogoče, da ti je učiteljica naročila, da ga vprašaš, ker Matic mi ne zgleda tak, da bi hotel napisati knjigo.«

Lovro odide in slišim, kako odpre vrata in tati nervozno vpraša, kaj bi rad. Kadar dela, je vedno nervozen, zadnje čase pa sploh, ker čaka na neki denar, ki ga ni, in ker gremo v Grčijo na počitnice. Ko sem bila majhna, smo tja hodili vsako leto, potem pa že nekaj časa ne in letos gremo spet. Lovro ga nekaj vpraša in eno minuto se malo pogovarjata. Potem se vrne in reče, da ni težko, samo zgodbo moraš imeti. Da si izmisliš zgodbo in napišeš osnutek in je. Vprašam ga, kaj je to osnutek, in pravi, da je to nekaj stavkov o zgodbi. Neke vrste načrt.

»To je tako, kot bi lovil mačko,« pravi, in vem, kaj misli. Enkrat ko tatija ni bilo doma, ker je bil v Nepal, bila pa je mami, smo lovili Tačko, ki je naša mačka, samo da zdaj živi pri Miri, da bi jo peljali na steriliziranje, pa je ni bilo. Špela, ki je bila takrat naša sosedka, je ni mogla priklicati, in ko je mami rekla Lovrotu, da je Špela ni mogla priklicati, je rekel:

»Veš kaj, mami, najprej moraš imeti načrt, potem jo pa lahko uloviš. Jaz imam načrt.«

Potem sva šla dol in vpila kot zmešana, ker je bil to njegov načrt, in je Tačka prisopihala. Spravili smo jo v kletko in jo odpeljali na kliniko za male živali. Jaz sem po stetoskopu poslušala Tačkino srce, ker mi je veterinar to rekel, Lovro pa ni hotel.

Tačka na začetku ni bila naša mačka, ampak potem se je prikazala pred blokom, in ker nismo vedeli, kako ji je ime, smo ji dali Tačka, ker ima črne tačke in bele copatke. Tudi drugače je vsa črno-bela z dolgo dlako. Ko smo se selili iz Višnje Gore, nismo vedeli, kaj bi z njo, in ker midva nisva hotela od tam brez nje, jo je tati na parkirišču prijel in na hitro dal v avto in smo šli. Zdaj je pri Miri, ki je jezna nanjo, ker ji prekopava vrt, ko gre lulat.

»Načrt, kot da bi lovil mačko, samo da se ne dereš, ampak nekaj napišeš, drugače je pa isto,« pravi Lovro.

Potem sem predlagala, da vsak sam napiše nekaj stavkov in jih nato prebereva in izbereva prave, ali pa če sestaviva dve zgodbi, mojo in njegovo, in narediva knjigo. Lovro je rekel, da potrebujeva računalnik, ker se knjige pišejo na računalnik, in je odšel do tatija in ga vprašal, če lahko dobi računalnik. Slišala sem, da je rekel, da lahko, ker je itak brez veze in da se zastonj matra, ker mu nič ne pade na pamet, in da gre raje tekat, preden bo prevroč.

»Daj najprej ti,« je predlagal Lovro in sem rekla, da lahko, ampak da naj ne gleda, in se je odšel igrat z igračami. Napisala sem:

Moj načrt:

Jaz, ki mi je ime Anica, in moji najboljši prijateljici Manca in Tinkara (ki je tudi moja najboljša prijateljica in bi bila žalostna, če bi jo izpustila) bodo v močvirju našli konja, ki ne more iz blata. Pomagali mu bodo in bodo postali prijatelji, konj pa bo imel skrivnost. (Kakšno skrivnost, še nisem vedela, ampak bom že.)

Potem je on sedel za računalnik in je tipkal, ampak ne prav dolgo.

Lovrotov načrt (natipkal ga je z velikimi črkami):

V SREDO JE IZBRUHNIL VOLKAN MRTVIH JE 40 LJUDI 8 JE RANJENIH
CELO MESTO JE POD LAVO GASILCI ŽE GASIJO LAVO ZELO SO OTRJE-
NIH. ZDAJ PA SE POSVETIMO NOGOMETNI TEKMI.

»Otrjenih?«

»Utrujeni,« je rekel. »A ne vidiš, da so utrujeni. Celo noč so gasili vulkan.«

»Aja.«

Še enkrat preberem in pravim, da me to bolj spominja na televizijo in na poročila o kakšni nesreči in ne na načrt za knjigo.

»No, ja,« pravi, in da bi mogoče lahko dal stran nogometno tekmo, vulkan bi pa skoraj moral ostati.

Lovro po navadi piše čudne spise s čudnimi naslovi. Enkrat je napisal tole.

JAZ IN PAMETNI RAČUNALNIK

NEKEGA DNE SEM SE VRNIL IZ ŠOLE. KO SEM ŠEL MIMO OKNA NENADOMA SEM VIDEL KAKO JE IZ OKNA SKOČIL BESNI RAČUNALNIK KI ME JE NAPADEL. BORILA SVA SE PET DNI IN NA KONCU SEM LEŽAL ZVEZAN NA TLEH. MINEVALI SO DNEVI IN ENKRAT ME JE IZPUSTIL. ŠEL SEM DOMOV A MAMI NISEM NIČ POVEDAL. NEKEGA DNE SVA POSTALA PRIJATELJA IN ŠE ZDAJ SE VČASIH SREČAVA.

KONEC

Mami in tati sta se smejala, ko sta prebrala, kaj je napisal, meni se pa ni zdelo posebej smešno. Najbolj sta se smejala, ko so v šoli dobili naslov Sonce me je poljubilo in je napisal:

KO SE JE MOJE ŽIVLJENJE ZAČELO. NISEM VEDEL KAJ JE TISTA LUČ TAM ZGORAJ. MISLIV SEM, DA SE JE LAHKO DOTAKNEM. NAENKRAT

SEM ZAČUTIL DA PRAV ZARES ŽIVIM. DOBRO SEM SE POČUTIL. MISLIL SEM DA SEM BOG.

»Nič drugega mi ni padlo na pamet,« je povedal, in meni se je zdelo nekam znano in je potem priznal, da si je tisto o tem, kako naenkrat čuti, da zares živi, sposodil pri Zlatolaski, ampak da učiteljica itak tega ni vedela, ker ni gledala te risanke.

Tako da se mi zdi, da bom imela težave z njegovim pisanjem, ker mi ni jasno, kako bi lahko obstajala knjiga, v kateri bi bili konji in še gasilci, ki gasijo vulkan.

»Ne vulkana. Ti si pa res bučka,« pravi Lovro, in da gasilci gasijo požar zaradi lave in da je jasno, da vulkana ne more nihče pogasiti, razen mogoče Supermena.

»Po mojem se še nihče ni spomnil, da bi dal v knjigo vulkan,« reče, in da bi bila to fora.

Ne vem, kako lahko to ve, ker je doslej prebral eno samo knjigo, čeprav je res, da sem jih jaz veliko, pa v nobeni ni bilo vulkana. Ne vem pa, kaj bi ob vulkanu počeli konji, če bi sploh bili v tej knjigi konji, ampak ko sem tako razmišljala, je prišla mami s krožnikom, na njem pa so bila narezana jabolka, ki jih moram jesti, ker so zdrava, in sem hitro vstala, da ni videla na računalnik, ker jo je zanimalo, kaj je na računalniku.

Hitro sem odgovorila, da nič, da sva samo nekaj pisala. Potem je vprašala, če lahko vidi, in sva rekla, da ne, ker da je skrivnost in ji bova kdaj kasneje povedala. Aha, je rekla in predlagala, če bi šla kaj ven, preden bo prevroče, ker je zunaj stara gospa, ki živi nad nami, in to s kužkom. Pogledala sva skozi okno, in res je bila v parku pred našim blokom. Kužek je bil pa majhen, take velikosti kot Švrk od Tin Tina, samo da ni bil bel, ampak siv. Lovro je bil že obut in tudi jaz sem že hotela steči za njim, pa sem si premislila in si sezula natikače. Šla sem do računalnika in ga odprla in še enkrat prebrala načrt za knjigo. Ne vem ... Mogoče bi raje pisala o psih, ker o konjih ne vem dovolj, čeprav jih imam rada.

»Brina!« se je zadril Lovro s stopnišča in sem ugasnila računalnik in stekla za njim.

Tadej Golob: *Kam je izginila Brina?* Ilustrirala Miljanka Fabjančič.

Miš: Dob pri Domžalah 2013, p. 9–16.

Copyright © Miš, 2013

Where Has Brina Gone?

(EXCERPT)

CHAPTER TWO

MAYBE IT WON'T BE ABOUT HORSES

I say that I don't like it that she has an arrow in her head and that she will die, and he says she won't because she is only wounded.

"With an arrow in her head?"

And then he says that if I let him appear in the book he will erase the arrow and that the girl, who is a princess, will be well.

Actually, I don't really care about his drawings and arrows, but if I don't put him in the book he'll tell mum and she'll tell dad and then they'll both know that I'm writing a book, and I don't want that and I say that he can be in the book, but only if he does what I want him to. He says yes, if he too can ride the horse.

"What horse?"

"The one from the book," and I remember that I forgot about the horse. I still don't know if there will be horses in the book or just one horse, because I've no idea how you write a book. I know how to write an essay because we write them in school, but an essay is not a book. Dad writes books, but I don't want to ask him because then he'd know I want to write a book.

Lovro suggests that we write a book about wild mustangs, because he recently watched a film about them and we could catch some wild mustangs and tame them and ride them in the park. There are no wild mustangs in Slovenia and I'm no longer sure I could write a book about horses, because I've only gone riding a couple of times. Once on a pony at Lipica and once a real horse at Manca's birthday party on a farm, but only twice round the paddock and even then a girl held the reins in her hand, so that I've never actually ridden on my own.

What if, I say to him, he goes and asks dad how you write a book, but without dad knowing that we are working on a book.

“Shall I say to him that Matic wants to write a book?”

“Maybe that your teacher told you to ask him, because I don’t think Matic looks the type to want to write a book.”

Lovro goes and I hear him opening the door and dad nervously asking what he wants. Dad is always nervous when he’s working and recently all the time, because he’s waiting for some money that doesn’t come and because we’re going to Greece on holiday. When I was little we went there every year and now after a number of years we’re going again. Lovro asks him something and they have a little chat for a minute. Then he comes back and says it’s not difficult, you just need a story. You make up a story and write a draft and that’s it. I ask him what this draft is and he says it’s a number of sentences about the story. A kind of plan.

“It’s like catching a cat,” he says, and I know what he means. Once, when dad wasn’t at home, he was in Nepal, but mum was there, we had to catch Paws, our cat, although she now lives with Mira, to take her to be spayed, but there was no sign of her. Špela, who was our neighbour then, couldn’t get Paws to come and when mum said to Lovro that Špela couldn’t get her to come, he said:

“You know what, mum, you need a plan first and then you can catch her. I have a plan.”

Then we went down and yelled like crazy, because that was his plan and then Paws appeared, breathing heavily. We put her in her basket and took her to the vet’s. I listened to her heart through a stethoscope, because the vet said I should. Lovro didn’t want to.

At the beginning Paws wasn’t our cat, but then she appeared in front of the block of flats and because we didn’t know her name we called her Paws because she had black paws with white slippers. Otherwise, she is black and white all over with long hair. When we moved from Višnja Gora we didn’t know what to do with her and because Lovro and I didn’t want to leave there without her, dad quickly grabbed her, put her in the car and off we drove. Now she’s at Mira’s, who gets angry with her because she digs a hole in the garden when she goes for a wee.

“A plan, as if you were catching a cat, only that you don’t yell, but write something, otherwise it’s the same,” says Lovro.

I suggest that we each write a few sentences and then read them out and choose the best, or that we put together two stories, mine and his, and make a book. Lovro says that we need a computer, because books are written on computers and he goes to dad and asks him if we can have the computer. I hear him say we can because it’s all a waste of time and he’s pushing himself for nothing since he can’t think of anything, and he’d rather go for a run before it gets too hot.

“You go first,” says Lovro and I say I will but he mustn’t watch, and he goes to play with his toys. I write:

My plan:

Me, Anica, and my best friends Manca and Tinkara (who is also my best friend and would be sad if she was left out) will find a horse stuck in the mud in a swamp. We’ll help it and we’ll become friends, and the horse will have a secret. (What secret I don’t know, but I’ll think of something.)

Then Lovro sits at the computer and writes, but not for long.

His plan (typed in big letters):

ON WEDNESDAY A VULCANO ERUPTED 40 DEAD 8 INJURED THE WHOLE TOWN UNDER LAVA FIREFIGHTERS ARE PUTTING OUT THE LAVA THEY ARE VERY TURED. NOW WE ARE HAVING A FOOTBALL MATCH.

“Tured?”

“Tired,” he says. “Don’t you see they’re tired? They’ve been fighting the volcano all night.”

“Oh yes.”

I read it again and say it reminds me more of television and news about some disaster and not a plan for a book.

“Well, okay,” he says and maybe he can leave out the football match, but the volcano must almost certainly stay.

Lovro is always writing strange essays with strange titles. Once he wrote this.

ME AND THE CLEVER COMPUTER

ONE DAY I CAME HOME FROM SCHOOL. WHEN I WENT PAST THE WINDOW I SUDDENLY SAW AN ANGRY COMPUTER JUMP OUT AND ATTACK ME. WE FOUGHT FOR FIVE DAYS AND IN THE END I LAY TIED UP ON THE GROUND. DAYS PASSED AND EVENTUALLY IT RELEASED ME. I WENT HOME BUT I DIDN’T TELL MY MUM ANYTHING. ONE DAY WE BECAME FRIENDS AND NOW WE SOMETIMES SEE EACH OTHER.

THE END

Mum and dad laughed when they read what he had written but to me it didn't seem particularly funny. They laughed most when at school he was given the title *The Sun Kissed Me* and wrote:

WHEN MY LIFE BEGAN. I DID NOT KNOW WHAT THAT LIGHT UP THERE WAS. I THOUGHT I COULD TOUCH IT. SUDDENLY I FELT I WAS REALLY ALIVE. I FELT GOOD. I THOUGHT I WAS GOD.

"I couldn't think of anything else," he said and to me it seemed somehow familiar, and then he admitted that he borrowed the bit about suddenly feeling he was really alive from *Goldilocks*, but the teacher didn't know that because she didn't watch that cartoon.

So it seems to me that I'll have trouble with his writing because I'm not clear how you can have a book with horses and firefighters fighting a volcano.

"Not a volcano. You're such a dummy," says Lovro, explaining that the firefighters are fighting fires because of the lava and that no-one can put out a volcano, except perhaps Superman.

"I don't think anyone has ever put a volcano in a book before," he says and that that would be the point.

I don't see how he can know that since he's only read one book so far, although it's true that I've read a lot and that none of them had a volcano in. But I don't know what horses would be doing there with the volcano, or if there would even be horses in the book, and as I'm thinking this mum appears with a plate of sliced apple that I have to eat because it's healthy and I quickly get up so she doesn't see what's on the computer, because she's interested in what's on the computer.

I quickly say nothing, that we were just writing something. Then she asks if she can have a look and we say no, it's a secret and we'll tell her sometime later. A-ha, she says and suggests we go out before it's too hot, because the old lady who lives above us is outside and her doggy is with her. We look through the window and she really is there on the grass. The doggy is small, about the same size as Snowy in *Tin Tin*, although he's not white but grey. Lovro already has his shoes on and I want to run after him, but I think a bit and take off my trainers. I go to the computer and once more read the plan for the book. I don't know... Maybe I should write about dogs because I don't know enough about horses, although I like them a lot.

"Brina!" yells Lovro from the stairway and I turn off the computer and run after him.

Translated by David Limon
Contact: limon@siol.net

Gdje je nestala Brina?

(ODLOMAK)

Translated by Ahmed Burić
Contact: ahmedburic@gmail.com

DRUGO POGLAVLJE

MOŽDA NEĆE BITI O KONJIMA

Kažem da mi nije u redu da ima strelicu u glavi i da će umrijeti, i on kaže da neće, jer je samo ranjena.

“Sa strelicom u glavi?”

I onda kaže on, da ako ga pustim da nastupi u knjizi, da će obrisati strelicu i da će curica, što je princeza, biti zdrava.

Ustvari mi je svejedno za njegove crteže i strelice, ali ako ga stavim u knjigu, on će to reći mami, i ona će tatici i onda će oboje znati da pišem knjigu, a to neću, i kažem da može u knjigu, ali ako bude radio onako kako ja hoću. On odgovori da može, ali ako i on bude jahao konja.

“Kakvog konja?”

“Ja, toga iz knjige”, i sjetim se da sam zaboravila konja. Pa i ne znam još hoće li u knjizi biti konji, ili će biti samo jedan konj, niti znam to kako se piše knjiga. Znam napisati sastav, jer ih pišemo u školi, ali spis još uvijek nije knjiga. Tatica piše knjige, ali neću ga pitati jer bi onda znao da hoću napisati knjigu.

Lovro predlaže da napišem knjigu o divljim mustanzima, jer je zadnji put gledao filmove o njima i da bi te divlje mustange uhvatila i onda bih ih pripitomila i jahala ih po Rožniku, brdu nad Ljubljanom. U Sloveniji nema divljih mustanga, uopće više nisam uvjerena da bi znala napisati knjigu o konjima jer sam dosad jahala skoro dvaput. Jednom bijele konje u Lipici i jednom pravog konja

kad smo slavili Mancin rođendan na selu, ali samo dva kruga po areni, i još je tada jedna cura imala u ruci uzde, tako da ustvari nikada nisam jahala sama.

Šta ako bi, da mu kažem, on otišao do tatice pa ga upitao kako se piše knjiga, ali da on ne sazna da nas dvoje pišemo knjigu.

“A da mu kažem da Matic želi napisati knjigu?”

“Može biti da ti je učiteljica naručila da ga pitaš, jer Matic mi ne izgleda tako da bi htio napisati knjigu.”

Lovro ode i čujem kako otvara vrata a tatica nervozno pita šta hoće. Uvijek je nervozan kad radi, a u posljednje vrijeme skroz, jer čeka neka novce koji nikako da dođu, i zato što idemo u Grčku na odmor. Kad sam bila mala išli smo tamo svake godine, onda neko vrijeme nismo i ove godine opet idemo. Lovro ga nešto pita i minut razgovaraju nešto. Onda se vrati i kaže da nije teško, samo moraš imati priču. Da izmisliš priču i da napišeš osnovu i to je to. Pitam ga šta je to osnova, on kaže da je to nekoliko rečenica o priči. Plan neke vrste.

“To je kao da loviš mačku”, kaže i ja znam šta misli. Jednom kad tatica nije bio kući, jer je išao u Nepal, a bila je mama, hvatali smo Tačku, našu mačku, samo ona sada živi kod Mire, da je vodimo na sterilizaciju, a nije je bilo. Špela, koja je tada bila naša komšinica, nije je mogla dozvati, i kad je mama rekla Lovri da je Špela nije mogla dozvati, rekao je:

“Znaš šta, mamice, najprije moraš imati plan, onda je možeš uhvatiti. Ja imam plan.”

Onda smo otišli dole i vikali kao ljudi, jer je to bio njegov plan, i onda je Tačka dodahtala. Smjestili smo je u kavez i odnijeli u kliniku za male životinje. Ja sam preko stetoskopa osluškivala Tačkino srce, jer je veterinar tako rekao, a Lovro nije htio.

Tačka na početku nije bila naša mačka, ali nakon što se ukazala pred blokom, a mi smo joj dali ime Tačka, jer nismo znali kako se zove, jer je imala crne tačke, i bijele cipelice. A ionako je sva crno-bijela duge dlake. Kad smo selili sa sela, iz Višnje Gore, nismo znali šta bismo s njom, i jer nas dvoje nismo htjeli otići otamo bez nje, tatica je na parkiralištu uhvatio i brzo ubacio u auto pa smo otišli. Sad je kod Mire koja je ljuta na nju jer joj kad ide piškiti prekopa vrt.

“Plan, kao da hvataš mačku, samo da se ne dereš, nego nešto napišeš, a ostalo ti je sve isto”, kaže Lovro.

Onda sam predložila da svako sam napiše nekoliko rečenica i da ih onda pročitamo i izaberemo prave, ili sastavimo dvije priče, moju i njegovu i napravimo knjigu. Lovro je rekao da nam treba kompjuter, jer se knjige pišu na kompjuteru, i otišao je do tatice i pitao ga, može li dobiti kompjuter. Čula sam da je rekao da može, jer je ionako sve bez veze i da se džabe muči, jer mu ništa ne pada na pamet, i da radije ide trčati, prije nego bude prevruće.

“Hajde prvo ti”, predložio je Lovro i ja sam rekla da može, ali da on ne gleda, i on se otišao igrati igračkama. Napisala sam:

Moj plan:

Ja, koja se zovem Anica i moje najbolje prijateljice Manca i Tinkara (koja je također moja najbolja prijateljica i bila bi tužna, ako je ne spomenem) u bari nađemo konja koji ne može iz blata. Pomagaćemo mu i postati prijatelji, a konj će imati tajnu. (Nisam još skontala kakvu tajnu, ali ću i to skontati.)

Onda je on sjeo za kompjuter i kucao, ali ne baš dugo.

Lovrin plan (napisao ga je velikim slovima):

U SRIJEDU JE PRORADIO VOLKAN IMA 40 MRTVIH I 8 RANJENIH CIJELI GRAD JE POD LAVOM VATROGASCI VEĆ GASE LAVU SU JAKO OTVRDNULI. SADA ĆEMO SE POSVETITI FUDBALSKOJ UTAKMICI.

“Otvrdnuli?”

“Umorni”, rekao je. “Zar ne vidiš da su umorni. Cijelu noć su gasili vulkan.”

“Aja.”

Još jednom pročitam i kažem da me to više podsjeća na televiziju i na vijesti o nekoj nesreći, a ne na plan za knjigu.

“No, dobro”, kaže i da bi možda mogao izbaciti nogometnu utakmicu, vulkan bi pretežno morao ostati.

Lovro inače piše čudne sastave, čudnih naslova. Jednom je napisao ovo.

JA I PAMETNI KOMPJUTER.

JEDNOG DANA SAM SE VRATIO IZ ŠKOLE. KAD SAM PROLAZIO PORED PROZORA IZNENADA SAM VIDIO KAKO JE KROZ PROZOR SKOČIO BIJESNI KOMPJUTER KOJI ME JE NAPAEO. BORILI SMO SE PET DANA I NA KRAJU SAM LEŽAO VEZAN NA ZEMLJI. PROLAZILI SU DANI I JEDNOM ME JE PUSTIO. OTIŠAO SAM KUĆI I MAMI NISAM NIŠTA REKAO. JEDNOGA SMO DANA POSTALI PRIJATELJI I JOŠ UVIJEK SE PONEKAD SRETNEMO.

KRAJ

Mama i tata su se smijali kad su pročitali šta je napisao, a meni se nije činilo posebno smiješno. Najviše su se smijali kad su u školi dobili naslov Sunce me je poljubilo, on je napisao:

KAD JE POČEO MOJ ŽIVOT NISAM ZNAO ŠTA JE ONO SVJETLO TAMO GORE. MISLIO SAM DA JE MOGU DOTAČI. ODJEDNOM SAM OSJETIO DA STVARNO ODISTINSKI ŽIVIM. DOBRO SAM SE OSJEĆAO. MISLIO SAM DA SAM BOG.

“Ništa drugo mi nije palo na pamet”, rekao je i meni se činilo odneklud poznato i onda je priznao da je ono da odistinski živi posudio iz Zlatokose, ali da učiteljica to ionako nije znala, jer nije gledala taj crtani.

Tako da mi se čini da ću imati problema s njegovim pisanjem, jer mi nije jasno kako bi mogla postojati knjiga u kojoj bi bili konji i još vatrogasci koji gase vulkan.

“Ne vulkan. Tebi je stvarno glava šuplja tikva”, kaže Lovro i da vatrogasci gase požar zbog lave i da je jasno da vulkan niko ne može ugaziti osim možda Supermen.

“Ja mislim da se još niko nije sjetio da u knjigu stavi vulkan”, kaže i da bi to bila fora.

Ne znam, kako može to znati kad je do sada pročitao samo jednu knjigu, iako je istina da sam ja pročitala puno njih a da u nijednoj nije bilo vulkana. Ne znam baš šta bi oko vulkana radili konji, ako bi u toj knjizi uopće bilo konja, ali dok sam tako razmišljala, došla je mama s tanjirom, a na njemu je bila izrezana jabuka koje moram jesti, jer su zdrave, pa sam brzo ustala da ne vidi kompjuter, jer je zanimalo šta je na kompjuteru.

Brzo sam odgovorila da je ništa da smo samo nešto pisali. Onda je pitala da li može vidjeti, a mi smo rekli da ne, jer je tajna i da ćemo joj kasnije reći. Aha, rekla je i predložila, da izađe malo vani, prije nego bude prevruće jer je vani stara gospođa koja živi iznad nas i to s psićem. Pogledali smo kroz prozor i stvarno je bila u parku pred našom zgradom. Psić je bio mali, veličine kao Švrćo od Tin Tina, samo nije bio bijel, nego siv. Lovro je već bio obuven pa sam i ja htjela strčati s njim, ali sam se predomislila i svukla sam papuče. Otišla sam za kompjuter, otvorila ga i još jednom pročitala plan za knjigu. Ne znam... Možda bi radije pisala o psima, jer o konjima ne znam dosta, iako ih volim.

“Brinal!”, sa stepeništa se zadera se Lovro, ugazila sam kompjuter i strčala za njim.

Къде е изчезнала Брина?

(откъс)

Translated by Eva Šprager
Contact: eva_sprager@yahoo.com

глава II

МОЖЕ БИ НЯМА ДА СТАВА ДУМА ЗА КОНЕ

Казвам, че не ми харесва, че тя има стрела в главата и че ще умре, но той казва, че няма да умре, защото само е ранена.

– Със стрела в главата?

След това ми казва, че ако му позволя да се появи в книгата, ще изтрие стрелата и момичето – което е принцеса – ще бъде здраво.

Всъщност ми е все едно за рисунките и стрелите му, но ако не го сложа в книгата, ще каже на мама, тя на тати, след което двамата ще знаят, че пиша книга, а аз не искам това, заради това му казвам, че може да е в книгата, но само ако ще прави това, което аз искам. Той казва, че става, но само ако ще може и той да язди кон.

– Какъв кон?

– Ами, този, от книгата – сещам се, че съм забравила за коня. Даже не зная, дали в книгата ще има много коне или само един, защото изобщо не зная как се пише книга. Мога да напиша есе, пишем ги в училище, но есе-то още не е книга. Тати пише книги, но не искам да го питам, защото това ще разбере, че и аз искам да го направя.

Ловро предложи да напиша книга за диви мустанги, защото онзи ден гледал филм за тях, и да хванем тези диви мустанги, да ги опитомим и да ги яздим по Рожник. В Словения няма диви мустанги, освен това не съм убедена, че ще мога да напиша книга за коне, защото до сега съм яздила

само два пъти. Веднъж пони в Липица, където живеят бели коне, и втори път истински кон на рождения ден на Манца на село, но само две обиколки по манежа и едно момиче държеше юздите в ръката, така че в действителност никога не съм яздила.

– А що той не отиде до тати, му казвам, и да го пита как се пише книга, но така, че да не разбере, че ние двамата я пишем.

– Да му кажа ли, че Матиц иска да напише книга?

– По-добре кажи, че учителката ти иска да го питаш, Матиц не прилича на такъв, който би искал да напише книга.

Ловро тръгна и чувам, как отваря вратата, а тати нервно пита, какво иска. Когато работи, винаги е нервен, а напоследък се дразни още повече, защото чака едни пари, които не идват, и защото отиваме на ваканция в Гърция. Когато бях малка, ходехме там всяка година, после спряхме, а тази година пак отиваме. Ловро го пита нещо и следва кратък разговор, около минута. После се връща и казва, че не е трудно, само трябва да имаш история. Да си измислиш история и да напишеш чернова и това е. Питам го какво е чернова и той казва, че това са няколко изречения за историята. Един вид план.

– Това е като да ловиш котка – казва и аз зная, какво има предвид. Веднъж, когато тати го нямаше вкъщи, защото беше в Неапол, но мама пък си беше вкъщи, трябваше да хванем Чорапче, което е нашата котка, само че сега живее при Мира, за да я закараме на стерилизация, но тя изчезна. Шпела – по онова време ни беше съседка – не можеше да я открие и когато мама каза на Ловро, че Шпела не е могла да я прикотка, той отговори:

– Знаеш ли, мамо, първо трябва да имаш план и след това ще можеш да я хванеш. И аз имам план.

И след това излязохме навън и викахме като луди, защото това беше планът му, и Чорапче се появи. Прибрахме я в клетка и я закарахме в клиниката за домашни любимци. Аз слушах сърцето на Чорапче по стетоскопа – лекарят ми разреши –, а Ловро не искаше.

От начало Чорапче не беше нашата котка, но се появи пред блока ни и тъй като не знаехме, как се казва, я нарекохме Чорапче, защото има черни лапички с бели чорапчета. И по принцип е цялата черно-бяла с дълъг косъм. Когато се местехме от Вишна Гора, не знаехме, какво да правим с нея, но ние двамата с Ловро не искахме да тръгнем без нея, и така тати я хвана на паркинга, бързо я вкара в колата и потеглихме. Сега е при Мира, която ѝ се ядосва, защото ѝ прекопава градина, когато ходи да пишка.

– План като да ловиш котка, само че не крещиш, а пишеш, иначе е същото – казва Ловро.

Аз предложих всеки да напише по няколко изречения, след това да ги прочетем и да изберем подходящите, или да сглобим два разказа, мой и негов, и да направим книга. Ловро каза, че ни трябва компютър, защото книгите се пишат на компютър, и отиде до тати да го пита дали може да го вземе. Чух, че тати казва, че може, че и така няма смисъл и се мъчи напразно и че е по-добре да отиде да тича преди да стане прекалено горещо.

– Първо ти – казва Ловро и аз казах, че може, само че не трябва да гледа и той отиде да си играе с играчките. Написах следното:

Моят план:

Аз, която се казвам Аница, и най-добрите ми приятелки Манца и Тинкара (която също ми е най-добра приятелка и ще е тъжна, ако я пропусна) ще намерят в блатото кон, който не може да излезе. Ще му помогнат и ще станат приятели, а конят ще има една тайна. (Още не знаех, каква ще бъде тайната, но ще измисля.)

След това Ловро седна на компютъра и започна да пише, но не му отне много време.

Планът на Ловро (написан с печатани букви):

В СРЯДА ИЗРИГНА ВОЛКАН УМРЯХА 40 ХОРА 8 СА РАНЕНИ ЦЕЛИЯТ ГРАД Е ПОКРИТ С ЛАВА ПОЖАРНИКАРИТЕ ВЕЧЕ ГАСЯТ ЛАВАТА МНОГО СА ИЗМУРЕНИ А СЕГА ДА СЕ КОНЦЕНТРИРАМЕ ВЪРХУ ФУТБОЛНИЯ МАЧ.

– Измурен?

– Изморен – каза. – Не виждаш ли, че са изморени, цяла нощ гасиха вулкана.

– Аха.

– Прочитам текста още веднъж и казвам, че повече ми напомня на телевизия и на новини за някое бедствие, а не на чернова за книга.

– Ех, добре – казва и добавя, че може да махне футболния мач, но вулканът би трябвало да остане.

Ловро обикновено пише странни съчинения със страни заглавия. Веднъж написал това:

АЗ И УМНИЯТ КОМПЮТЪР

ЕДИН ДЕН СЕ ПРИБРАХ ОТ УЧИЛИЩЕ. КОГАТО МИНАХ ПОКРАЙ ПРОЗОРЕЦА ИЗВЕДНЪЖ ЗАБЕЛЯЗАХ КАК ОТ ПРОЗОРЕЦА СКАЧА ПОБЕСНЯЛ КОМПЮТЪР И МЕ НАПАДНА. БОРИХМЕ СЕ ПЕТ ДНИ И НА КРАЯ ЛЕЖАХ ВЪРЗАН НА ПОДА. ДНИТЕ МИНАВАХА И ЕДИН ДЕН МЕ ПУСНА. ОТИДОХ ВКЪЩИ НО НИЩО НЕ КАЗАХ НА МАЙКА МИ. ПОСЛЕ СТАНАХМЕ ПРИЯТЕЛИ И ДО ДЕН ДНЕСШЕН ПОНЯКОГА СЕ ВИЖДАМЕ.

КРАЙ

Мама и тати се смяха, когато прочетоха какво е написал, а на мен не ми се стори много смешно. А най-много се смяха, когато в училище бяха дали заглавие Слънцето ме целуна и той написа:

КОГАТО ЖИВОТЪТ МИ ЗАПОЧНА. НЕ ЗНАЕХ КАКВА Е ОНАЯ ЛАМПА ТАМ ГОРЕ. МИСЛИХ ЧЕ МОГА ДА Я ДОКОСНА. ИЗВЕДНЪЖ ОСЕТИХ ЧЕ НАИСТИНА СЪМ ЖИВ. ЧУВСТВАХ СЕ ДОБРЕ. МИСЛИХ ЧЕ СЪМ БОГ.

– Нищо друго не ми хрумна – каза, но на мен ми се стори някак познато и по-късно призна, че онова как изведнъж усетил, че наистина е жив, го е взел на заем от Златокоската, но учителката не го знае това, защото не е гледала анимационното филмче.

Така че ми се струва, че ще имам проблеми с писането му, защото си нямам представа, как може да съществува книга, в която да има и коне и пожарникари, които гасят вулкан.

– Не вулкан. Каква си тиква – казва Ловро и обяснява, че пожарникарите гасят пожара, който е запалила лавата, и че е ясно, че никой не може да загаси вулкан, освен може би Супермен.

– Според мен още никой не се е сетил да сложи вулкан в книга – казва и добавя, че това щеше да е много яко.

Не ми е ясно, как знае това, защото досега е прочел само една книга, а аз съм прочела много и наистина в никоя нямаше вулкан. Но не зная какво биха правили коне край вулкана, ако в книгата изобщо ще има коне, и докато размишлявах върху това, влезе мама с чиния нарязани ябълки, които трябва да ядем, защото са полезни, и аз бързо станах, за да не види монитора, защото я интересуваше какво има на компютъра.

Бързо отговорих, че нищо, че само пишехме нещо. Тя пита, дали може да види, но ние двамата казахме, че не може, защото е тайна и ще ѝ кажем

по-късно. Каза „аха“ и предложи да излезем, преди да стане прекалено горещо, освен това навън е бабичката от горния етаж, и то с кученце. Погледнахме през прозореца и тя наистина беше в парка пред блока ни. А кученцето беше мъничко, като Снежко от Тинтин, само че не беше бял, а сив. Ловро вече слагаше обувките и аз също исках да хукна след него, но се спрях и събух чехлите. Отидох до компютъра, отворих го и още веднъж прочетох плана за книгата. Не знам... Може би е по-добре да пиша за кучетата, че от коне не разбирам достатъчно, въпреки че ги обичам.

– Брина! – изкрещя Ловро от стълбището и загасих компютъра и побягнах след него.

Kamo je nestala Brina?

(ODLOMAK)

Translated by Božidar Brezinščak Bagola
 Contact: bozidar.brezinscak.bagola@kr.t-com.hr

DRUGO POGLAVLJE

MOŽDA NEĆE BITI O KONJIMA

Kažem da nije u redu što ima strelicu u glavi i da će umrijeti, a on kaže da neće, budući da je samo ranjena.

„Sa strelicom u glavi?“

A onda mi on kaže, ukoliko mu dozvolim da nastupi u knjizi, on će izbrisati strelicu i djevojčica, koja je princeza, bit će zdrava.

Mene zapravo ne zanimaju njegovi crteži i strelice, ali ako ga ne uvrstim u knjigu, on će to kazati mami, a ona tati, te će oboje znati da pišem knjigu, što ne želim, i zato kažem da može biti u knjizi, pod uvjetom da radi tako kako ja hoću. On odgovori da će raditi tako, ako će i on jahati konja.

„Kakvog konja?“

„Pa, onog iz knjige“, i sjetim se da sam na konja zaboravila. U stvari, još uvijek ne znam hoće li u knjizi biti konji, hoće li biti samo jedan jedini konj, jer zapravo ne znam kako se napiše knjiga. Tata piše knjige, ali ne želim ga pitati, jer bi u tom slučaju znao da želim napisati knjigu.

Lovro predlaže da napišem knjigu o divljim mustanzima, o kojima je nedavno gledao film, da te divlje mustange ulovimo te ih potom pripitomimo i jašemo na njima stazama Rožnika. U Sloveniji nema divljih mustanga, a naprosto nisam više sigurna da li bih umjela napisati knjigu o konjima, budući da sam dosad svega dvaput jahala. Jednom ponije u Lipici i jednom pravog konja na proslavi Mančina rođendana na selu, ali svega dva kruga u jahalištu, ali i

tada je neka djevojčica držala povodac u rukama, tako da u stvari nisam nikad sama jahala.

A kako bi bilo, kažem ja njemu, da on pođe do tate i pita ga kako se napiše knjiga, ali tako da tata ne pomisli kako nas dvoje pišemo knjigu.

„A da mu velim da knjigu želi napisati Matic?“

„Možda da ti je učiteljica naložila da ga pitaš, jer Matic mi ne izgleda kao netko tko bi želio napisati knjigu.“

Lovro ode i čujem kako otvara vrata, a tata ga nervozno upita što želi. Uvijek je nervozan dok radi, naročito u posljednje vrijeme, jer čeka na nekakav novac kojeg nema, a putujemo u Grčku na ljetovanje. Dok sam bila mala odlazili smo onamo svakog ljeta, a onda duže vrijeme nismo i ove godine odlazimo opet. Lovro ga nešto upita i jednu minutu o nečemu razgovaraju. Potom se vrati i kaže da to nije teško, moraš samo imati priču. Moraš izmisliti priču i napisati skicu, i to je to. Pitam ga što je to skica, a on kaže da je to nekoliko rečenica o priči. Nekakav osnovni nacrt.

„To je kao kad loviš mačku“, kaže, a ja znam na što misli. Jednom dok tate nije bilo doma, jer je bio u Nepal, ali bila je mama, lovili smo Šapicu, našu mačku, koja sada živi kod Mire, da bismo je vodili na steriliziranje, ali je nije bilo. Špela, koja je u to vrijeme bila naša susjeda, nikako da je dozove, a kad je mama rekla Lovri da je Špela nije mogla dozvati, on reče:

„Znaš što, mama, najprije moraš imati plan, a onda je nije teško uloviti. Ja imam plan.“

Zatim smo oboje sišli dolje i derali se kao da smo poludjeli, jer je to bio njegov plan, i Šapica se pojavi sva zadihana. Smjestili smo je u kavez i odvezli na kliniku za male životinje. Ja sam pomoću stetoskopa slušala Šapičino srce, jer mi je veterinar to rekao. A Lovro nije htio.

Šapica ispočetka nije bila naša mačka, ali jednog dana ukazala se ispred bloka, a pošto nismo znali kako joj je ime, nazvali smo je Šapica, jer ima crne šapice i bijele papučice. A i inače je sva crno-bijela s dugom dlakom. Kad smo se selili iz Višnje Gore, nismo znali što s njom, a pošto nas dvoje nismo htjeli odonud bez nje, tata ju je na parkiralištu ulovio, na brzinu ubacio u auto i mi smo krenuli. Sada je kod Mire, koja se ljuti na nju, jer joj prekopava vrt kad ode na pišanje.

„Plan, kao da loviš mačku, samo što se ne dereš, već nešto napišeš, a drukčije je sve isto“, kaže Lovro.

Potom sam predložila da svatko sam napiše nekoliko rečenica koje ćemo kasnije pročitati i izabrati one prave, ili da sastavimo dvije priče, moju i njegovu, te načinimo knjigu. Lovro reče da nam je potrebno računalo, jer se knjige pišu pomoću računala, i otišao je do tate te ga pitao može li dobiti računalo.

Čula sam kako je rekao da može, da je ionako bez veze i da se uzalud muči, jer mu ništa ne pada na pamet, zato će radije na trčanje, prije negoli postane previše vruće.

„Daj najprije ti“, predložio je Lovro i rekla sam da mogu, ali pod uvjetom da ne gleda, i on se otišao igrati s raznim igračkama. Napisala sam:

Moj nacrt:

Ja, koja se zovem Anica, i moje najbolje prijateljice Manca i Tinkara (koja je također moja najbolja prijateljica i bila bi žalosna kad je ne bih uzela u obzir) pronaći će u močvari konja koji ne može iz blata. Pomagat će mu i tako će postati prijatelji, a konj će imati tajnu. (Kakvu tajnu, to još nisam znala, ali znat ću.)

Potom je on sjeo za računalo i počeo tipkati, ali ne baš dugo.

U SRIJEDU JE BUKNUO VOLKAN MRTVIH JE 40 LJUDI 8 JE RANJENIH CIJELI JE GRAD POD LAVOM VATROGASCI VEĆ GASE LAVU JAKO SU OTVRDJELI. A SADA SE POSVETIMO NOGOMETNOJ UTAKMICI.

„Otvrdjeli?“

„Umorni“, reče. „Zar ne vidiš da su umorni. Čitavu noć su gasili vulkan.“

„Aha. Tako dakle.“

Još jednom pročitam i kažem da me to više podsjeća na televiziju i na vijesti o nekakvoj nesreći, a ne na plan za knjigu.

„No, neka bude“, kaže, možda bi mogao izbaciti nogometnu utakmicu, ali vulkan bi zacijelo morao ostati.

Lovro obično piše čudne sastavke s čudnim naslovima. Jednom je napisao ovo:

JA I PAMETNO RAČUNALO

JEDNOG DANA VRATIO SAM SE IZ ŠKOLE. KAD SAM PROLAZIO PORRED PROZORA IZNENADA SAM PRIMIJETIO KAKO JE S PROZORA SKOČILO BIJESNO RAČUNALO KOJE ME NAPALO. BORILI SMO SE PET DANA I NA KRAJU SAM LEŽAO POKRAJ NJEGA NA ZEMLJI. PROLAZILI SU DANI I JEDNOM ME PUSTI DA ODEM. OTIŠAO SAM DOMA ALI MAMI NISAM NIŠTA REKAO. JEDNOG DANA POSTALI SMO PRIJATELJI TE SE I SADA PONEKAD SUSREĆEMO.

SVRŠETAK

Mama i tata smijali su se, pročitavši što je napisao, ali meni se nije činilo posebno smiješnim. Najviše su se smijali kad su u školi dobili temu Sunce me poljubilo te je on napisao:

KAD JE ZAPOČEO MOJ ŽIVOT. NISAM ZNAO ŠTO ZNAČI ONO SVJETLO ONAMO GORE. MISLIO SAM DA GA MOGU DOTAKNUTI. ODJEDNOM SAM OSJETIO DA ZBILJA ŽIVIM. DOBRO SAM SE OSJEĆAO. MISLIO SAM DA SAM BOG.

„Ništa mi drugo nije palo na pamet“, rekao je, a meni se to činilo nekako poznatim te je kasnije priznao kako je onu stvar, naime, da je odjednom osjetio kako zbilja živi, posudio od Zlatokose, ali da učiteljica ionako to nije znala, jer nije pregledavala crtanke.

Se mi se čini da ću imati poteškoća s njegovim pisanjem, jer mi nije jasno, kako bi mogla postojati knjiga u kojoj bi bili konji, a uz to još i vatrogasci koji gase vulkan.

„Ne gase vulkan. Ti si doista tikvica“, kaže Lovro, i nastavi da vatrogasci gase požar zbog lave i da je posve jasno kako vulkan ne može nitko ugasisi, osim možda Supermen.

„Po mom mišljenju još se nitko nije sjetio da u knjigu umetne vulkan“, reče, i nastavi kako bi to bila fora.

Ne znam kako to može znati, budući da je dosad pročitao samo jednu jedinu knjigu, iako je istina da sam ja pročitala mnogo knjiga i da u nijednoj nije bilo vulkana. Ali ne znam što bi pored vulkana radili konji, ako bi konja uopće bilo u toj knjizi, ali dok sam tako razmišljala, došla je mama s tanjurom, a na njemu su bile narezane kriške jabuke koje moram pojesti, jer su zdrave, te sam brzo ustala da ne vidi računalo, jer je bila znatiželjna što ima na računalu.

Brzo sam odgovorila da nema ništa, da smo tek tako nešto pisali. Potom je pitala može li to vidjeti i rekli smo da ne može, jer se radi o tajni koju ćemo joj jednom kasnije otkriti. Aha, rekla je i predložila da izađemo malo van, prije nego postane prevruće, jer je vani stara gospođa koja stanuje iznad nas, i to s psićem. Pogledali smo kroz prozor, psić velik poput Švrka od Tin Tina, samo što nije bio bijele boje, nego sive. Lovro je već bio obuven, a i ja sam već htjela potrčati za njim, ali sam se predomislila i skinula natikače. Pošla sam do računala i otvorila ga te još jedanput pročitala skicu za knjigu. Ne znam... Možda bih radije pisala o psima, jer o konjima ne znam puno, iako ih jako volim.

„Brino!“ izderao se Lovro na stubištu i ja sam ugasisla računalo te potrčala za njim.

Kamo je nestala Brina?

(ULOMAK)

Translated by Mirta Jurilj
Contact: juriljmirta@gmail.com

DRUGO POGLAVLJE

MOŽDA NE BUDE O KONJIMA

Rekla sam mu da mi se ne sviđa to što joj je strijela u glavi i što će umrijeti, a on kaže da neće jer je samo ranjena.

„Sa strijelom u glavi?“

Onda je rekao da će, ako mu dopustim da se pojavi u knjizi, obrisati strijelu i da će djevojčica, koja je zapravo princeza, biti zdrava.

Zapravo mi je svejedno za njegove crteže i strijele, ali ako ga ne stavim u knjigu, reći će mami i ona će reći tati i onda će oboje znati da pišem knjigu, a to neću, pa sam mu rekla da može biti u knjizi, ali samo ako bude radio ono što ja hoću. On odgovori da može ako bude i on mogao jahati konja.

„Kakvoga konja?“

„Pa, tog iz knjige“, i sjetim se da sam zaboravila na konja. Još uvijek ne znam hoće li u knjizi biti konji ili samo jedan konj jer ni ne znam kako se knjiga piše. Znam napisati sastavak jer ih pišemo u školi, ali sastavak još uvijek nije knjiga. Tata piše knjige, no ne želim ga pitati jer bi onda znao da želim napisati knjigu.

Lovro predloži da napišem knjigu o divljim mustanzima jer je nedavno gledao film o njima, i da bih onda mogla uloviti te divlje mustange i pripitomiti ih i na njima jahati po Rožniku. U Sloveniji nema divljih mustanga, a više uopće nisam sigurna ni da bih znala napisati knjigu o konjima jer sam dosad jahala tek dvaput. Jednom ponije u Lipici, i jednom pravoga konja na Mančinom ro-

đendanu na selu, samo dva kruga po jahačkoj stazi, ali tada je jedna cura držala povodac, tako da zapravo nikada nisam jahala sama.

„A što ako bi ti otišao do tate“, kažem ja njemu, „i upitao ga kako se piše knjiga, ali da on ne zna da nas dvoje pišemo knjigu.“

„A da mu kažem da Matic hoće napisati knjigu?“

„Možda da mu kažeš da ti je učiteljica rekla da ga pitaš jer Matic mi baš i ne izgleda kao da hoće napisati knjigu.“

Lovro ode i čujem kako otvara vrata i tata nervozno pita što želi. Uvijek je nervozan kad radi, a u zadnje vrijeme stalno jer čeka neke novce kojih nema i jer idemo na praznike u Grčku. Kad sam bila mala, tamo smo išli svako ljeto, onda neko vrijeme nismo i ove godine idemo opet. Lovro ga nešto pita i nešto razgovaraju minutu-dvije. Onda se vrati i kaže da nije teško, da samo moraš imati priču. Izmisliš priču i napišeš koncept i to je to. Pitam ga što je to koncept, a on kaže da je to nekoliko rečenica o priči. Nešto kao plan.

„To je kao da lovimo mačku“, kaže on, a ja znam na što misli. Jednom kad tate nije bilo doma jer je bio u Nepal, ali mame je bilo, lovili smo Šapku koja je naša mačka, samo što sad živi kod Mire, kako bismo je odveli na sterilizaciju, ali nje nije bilo. Špela, koja je tada bila naša susjeda, nije ju mogla dozvati, i kad je mama rekla Lovri da je Špela nije mogla dozvati, on je rekao:

„Znaš što, mama, najprije moraš imati plan, a onda je možeš uloviti. Ja imam plan.“

Onda smo išli dolje i derali se kao blesavi jer je to bio njegov plan, i Šapka se dovukla. Stavili smo je u kavez i odveli u ambulantu za male životinje. Ja sam stetoskopom slušala Šapkinu srce jer mi je to rekao veterinar, a Lovro to nije htio.

Šapka isprva nije bila naša mačka, ali onda se ukazala pred zgradom i kako joj nismo znali ime, nazvali smo je Šapka jer ima crne šape i bijele šlapice. I inače je sva crno-bijela duge dlake. Kad smo se selili iz Višnje Gore, nismo znali što s njom, i kako nas dvoje nismo htjeli odande bez nje, tata ju je na parkiralištu zgrabio i na brzinu stavio u auto i onda smo krenuli. Sad je kod Mire koja se lju-ti na nju jer joj prekopava vrt kad ide piškiti.

„Plan kao da loviš mačku, ali da se ne dereš, nego nešto napišeš, osim toga je sve isto“, kaže Lovro.

Potom sam predložila da svatko sam napiše nekoliko rečenica i da ih onda pročitamo i odaberemo prave, ili da sastavimo dvije priče, moju i njegovu, i napravimo knjigu. Lovro je rekao da trebamo računalo jer se knjige pišu na računalu, pa je otišao do tate i pitao ga može li dobiti računalo. Čula sam kako je rekao da može jer je ionako bez veze i da se badava trudi jer mu ništa ne pada na pamet, i da radije ide trčati prije nego postane prevruće.

„Hajde prvo ti“, predložio je Lovro i rekla sam da može, ali da ne gleda, i on se otišao igrati s igračkama. Napisala sam:

Moj plan:

Ja, koja se zovem Anica, i moje najbolje prijateljice Manca i Tinkara (koja je isto moja najbolja prijateljica i bila bi žalosna kada bih je izostavila) u močvari će naći konja koji ne može iz blata. Pomoći će mu i postat će prijatelji, a konj će imati tajnu. (Još nisam znala kakvu tajnu, ali smislit ću već.)

Onda je on sjeo za računalo i tipkao, ali ne predugo.

Lovrin plan (natipkao ga je velikim slovima):

U SRIJEDU JE ERUPTIRAO VOLKAN 40 LJUDI JE MRTVO 8 JE RANJENO
CIJELI GRAD JE POD LAVOM VATROGASCI VEĆ GASE LAVU JAKO SU
ZAMORENI. A SAD SE POSVETIMO NOGOMETNOJ UTAKMICI.

„Zamoreni?“

„Umorni“, rekao je, „zar ne vidiš da su umorni? Cijelu su noć gasili vulkan.“

„A, pa da.“

Još jednom pročitam i kažem da me ovo više podsjeća na televiziju i vijesti o nekoj nesreći, a ne na plan za knjigu.

„No, da“, kaže, i još kaže da bi mogao maknuti nogometnu utakmicu, ali vulkan bi skoro pa morao ostati.

Lovro i inače piše čudne sastavke s čudnim naslovima. Jednom je napisao ovo.

JA I PAMETNO RAČUNALO

JEDNOG DANA SAM SE VRAĆAO IZ ŠKOLE. DOK SAM PROLAZIO POR
RED PROZORA IZNENADA SAM VIDIO KAKO S PROZORA SKAČE BIJE
SNO RAČUNALO KOJE ME NAPALO. BORILI SMO SE PET DANA I NA
KRAJU SAM LEŽAO SVEZAN NA TLU. PROLAZILI SU DANI I JEDNOM
ME PUSTILO. OTIŠAO SAM DOMA A MAMI NISAM NIŠTA REKAO. JED
NOG DANA SMO POSTALI PRIJATELJI I JOŠ I DANAS SE PONEKAD
SRETNEMO.

KRAJ

Mama i tata su se smijali kad su pročitali što je napisao, a meni se baš i nije činilo previše smiješnim. Najviše su se smijali kad su u školi dobili naslov Poljubilo me sunce, a on je napisao:

KAD JE MOJ ŽIVOT ZAPOČEO. NISAM ZNAO ŠTO JE TO SVJETLO TAMO GORE. MISLIL SAM DA GA MOGU DOTAKNUTI. ODJEDNOM SAM OSJETIO DA ZAISTA ŽIVIM. DOBRO SAM SE OSJEĆAO. MISLIO SAM DA SAM BOG.

„Ništa mi drugo nije palo na pamet“, rekao je, a meni se činilo poznatim i onda mi je priznao da je ovo kako odjednom osjeća da zaista živi posudio iz Zlatokose, ali učiteljica to ionako nije znala jer nije gledala taj crtić.

Stoga, čini mi se da ću imati problema s njegovim pisanjem jer mi nije jasno kako može postojati knjiga u kojoj bi bili konji, a još i vatrogasci koji gase vulkan.

„Ma, ne vulkan. Ti si zbilja blesava“, kaže Lovro, i još kaže da vatrogasci gase požar zbog lave i da je jasno da vulkan nitko ne može ugasiti osim možda Supermana.

„Mislim da se još nitko nije sjetio staviti vulkan u knjigu“, kaže, i još kaže da bi to bilo fora.

Ne znam kako to može znati jer je dosad pročitao samo jednu knjigu, iako je istina da sam ih ja pročitala mnogo i ni u jednoj nije bilo vulkana. No, ne znam što bi kraj vulkana radili konji, ako bi u ovoj knjizi uopće bilo konja, no, dok sam tako razmišljala, došla je mama s tanjurom na kojem su bile narezane kriške jabuka koje moram jesti jer su zdrave, a ja sam brzo ustala da ne vidi računalo jer ju je zanimalo što je na računalu.

Brzo sam odgovorila da nije ništa, da smo samo nešto pisali. Onda je pitala može li vidjeti i rekli smo da ne može jer je to tajna i da ćemo joj jednom reći.

„Aha“, rekla je i predložila nam da malo izađemo van prije nego postane prevruće jer vani je stara gospođa koja živi iznad nas, i to sa psićem. A psić je bio malen, veličine Tintinova Čupka, samo nije bio bijel nego siv. Lovro je već bio obuven, ja sam isto htjela otrčati za njim, no predomisli sam se i izula natikače. Otišla sam do računala i uključila ga i još jednom pročitala plan za knjigu. Ne znam... Možda bih radije pisala o psima jer o konjima ne znam dovoljno, iako ih volim.

„Brina!“ zaurao je Lovro sa stubišta pa sam ugasila računalo i otrčala za njim.

Kam zmizela Brina?

(ÚRYVEK)

Translated by Eliška Bernardová
Contact: e.bernardova@gmail.com

DRUHÁ KAPITOLA

MOŽNÁ ŽE TO NEBUDE O KONÍCH

Povídám mu, že se mi nelíbí, že má šíp v hlavě a umře, a on říká, že neumře, protože má být jen zraněná.

„S šípem v hlavě?“

On na to, že když ho nechám vystupovat v knížce, tak ten šíp smaže a ta holčička princezna bude zase zdravá.

Jeho obrázky a šípy jsou mi vlastně celkem fuk, ale když ho nedám do knížky, tak to řekne mamce a ona tatškovi a oba pak budou vědět, že píšu knížku. Ale to já nechci, a tak řeknu, že v knížce může být, ale jenom když bude dělat to, co chci já. Říká, že jo, když bude moct taky jezdit na koni.

„Na jakém koni?“

„No na tom z té knížky,“ a já si uvědomím, že jsem úplně zapoměla na koně. Ani nevím, jestli v té knížce bude víc koní nebo jenom jeden kůň, protože vlastně ani nevím, jak se knížka píše. Umím napsat sloh, ty píšeme ve škole, ale sloh ještě není žádná knížka. Tatka píše knížky, ale ptát se ho nechci, protože by zjistil, že chci taky napsat knížku.

Lovro navrhuje, abychom napsali knížku o divokých mustanzích, protože o nich nedávno viděl film, a že bychom ty divoké mustangy chytily a ochočili a jezdili na nich po kopci Rožniku. Ve Slovinsku žádní divocí mustangové

nejsou a už vůbec si nejsem jistá, že bych uměla napsat knížku o koních, protože jsem na koni jela snad jen dvakrát. Jednou na ponících v Lipici a jednou na opravdovém koni na oslavě Mančíných narozenin na statku, ale to jenom dvakrát dokola v kroužku a nějaká holka navíc držela uzdu v ruce, takže jsem vlastně sama na koni nikdy nejela.

A co takhle, kdybys šel za tatškou, řeknu Lovrovi, a zeptal se ho, jak se píše knížka. Ale tak, aby nezjistil, že děláme knížku my.

„Tak mu mám říct, že chce napsat knížku Máťa?“

„Třeba že ti řekla paní učitelka, aby ses ho zeptal. Mně se totiž moc nezdá, že by chtěl Máťa napsat knížku.“

Lovro odejde a já slyším, jak otevírá dveře a tatka se ho nervózně ptá, co by chtěl. Když pracuje, tak je vždycky nervózní, zvláště poslední dobou, protože čeká na nějaké peníze, které pořád nepřicházejí, a taky protože pojedeme na dovolenou do Řecka. Když jsem byla malá, jezdili jsme tam každý rok, potom nějakou dobu ne a letos jedeme zas. Lovro se ho na něco ptá a pak se asi minutu o něčem baví. Potom se vrátí a říká, že to není těžké, ale musíš mít příběh. Prý si vymyslíš příběh, napíšeš koncept a je to. Ptám se ho, co je to koncept. Prý několik vět o příběhu. Něco jako plán.

„Jako kdybys chytala kočku,“ řekne a já vím přesně, co tím myslí. Když jednou tatka nebyl doma, protože byl v Nepálu, ale mamka tu byla, tak jsme chytali Packu (to je naše kočka, teď ale bydlí u Miry), protože jsme ji chtěli odvézt na kastraci. Ona ale nikde nebyla. Špela, to byla naše sousedka, ji vůbec nemohla přivolat, a když mamka říkala Lovrovi, že ji Špela nemůže přivolat, tak jí řekl:

„Počkej, mami, nejdřív musíš mít plán, pak teprv ji můžeš chytit. A já mám plán.“

Pak jsme šli dolů a křičeli jako blázni, protože takový byl jeho plán a najednou se k nám Packa přihnala. Dali jsme ji do přenosky a odvezli na veterinární kliniku. Poslouchala jsem Pacčino srdce stetoskopem, protože mi to řekl pan veterinář. Lovro nechtěl.

Packa nejdřív nebyla naše kočka, ale pak se jednou objevila před panelákem, a protože jsme nevěděli, jak se jmenuje, dali jsme jí jméno Packa. Má totiž černé packy a bílé punčošky. I jinak je celá černobílá a má dlouhou srst. Když jsme se stěhovali z Višně Gory, tak jsme nevěděli, co s ní. Ale protože my s bráškou jsme odtamtud bez ní nechtěli, tatka ji na parkovišti chytil, rychle ji vzal do auta a jeli jsme. Teď je u Miry, která se na ni zlobí, protože jí rozhrabuje záhony, když se jde vyčurat.

„Takový plán, jako kdybys chytala kočku, akorát že nebudeš křičet, ale něco napíšeš. Jinak je to stejné,“ říká Lovro.

Pak jsem navrhla, že každý napíšeme několik vět a pak si je přečteme a vybereme ty dobré. A nebo že spojíme dva příběhy dohromady, ten můj a ten jeho, a uděláme z toho knížku. Lovro řekl, že potřebujeme počítač, protože knížky se píšou na počítači, a odešel se zeptat tatky, jestli si ho může půjčit. Slyšela jsem, jak tatka říká, že může, protože to stejně nemá cenu a že se snaží zbytečně, protože ho nic nenapadá, a tak si jde radši zaběhat, dokud není horko.

„Piš první,“ navrhuje Lovro a já na to, že klidně, ale ať se nedívá. A tak si šel hrát. Napsala jsem:

Můj plán:

Já, co se jmenuji Anička, a moje nejlepší kamarádky Manca a Tinkara (která je taky moje nejlepší kamarádka a byla by smutná, kdybych ji z toho vynechala) najdeme v močálu koně, který se nemůže dostat z bláta. Pomůžeme mu a skamarádíme se. Kůň ale bude mít své tajemství. (Jaké tajemství, to jsem zatím nevěděla, ale vymyslím to.)

Pak si sedl k počítači Lovro a psal. Ale ne moc dlouho.

Lovrův plán (napsal ho velkými písmeny):

VE STŘEDU VYBOUCHLA SOBKA JE TAM 40 MRTVÝCH A 8 RANĚNÝCH CELÉ MĚSTO JE POD LÁVOU HASIČI UŽ HASÍ LÁVU JSOU STRAŠNĚ UMAVENÝ. A TEĎ NĚCO K FOTBALOVÉMU ZÁPASU.

„Umavený?“

„Unavení,“ řekl. „To nevidíš, že jsou unavení? Vždyť hasili celou noc sopku.“

„Aha.“

Přečtu si to ještě jednou a říkám, že mi to spíš připomíná televizi a zprávy o nějakém neštěstí, a ne plán na knížku.

„No, jo,“ řekne na to, a že by možná mohl dát pryč ten fotbalový zápas, ale sopka by tam spíš měla zůstat.

Lovro většinou píše divné slohy s divnými názvy. Jednou napsal tohle.

JÁ A CHYTRÝ POČÍTAČ

JEDNOHO DNE JSEM SE VRÁTIL ZE ŠKOLY. KDYŽ JSEM ŠEL KOLEM OKNA NAJEDNOU JSEM VIDĚL JAK Z OKNA VYSKOČIL VZTEKLÝ

POČÍTAČ KTERÝ NA MĚ ZAÚTOČIL. ZÁPASILI JSME SPOLU PĚT DNÍ A NAKONEC JSEM LEŽEL SVÁZANÝ NA ZEMI. DNY UTÍKALY A JEDNOHO DNE MĚ PUSTIL, ŠEL JSEM DOMŮ ALE MÁMĚ JSEM NIC NEŘEKL. JEDNOHO DNE JSME SE SKAMARÁDILI A JEŠTĚ TEĎ SE OBČAS SCHÁZÍME.

KONEC

Mamka a tatka se strašně smáli, když si to přečetli. Ale mně to teda moc vtipně nepřipadalo. Nejvíc se smáli, když Lovro dostal ve škole název slohu Slunce mě políbilo a on napsal:

KDYŽ ZAČAL MŮJ ŽIVOT. NEVĚDĚL JSEM CO JE TO SVĚTLO TAM NAHOŘE. MISLEL SEM, ŽE SI NA NĚJ MŮŽU ŠÁHNOUT. NAJEDNOU JSEM CÍTIL ŽE DOOPRAVDY ŽIJU. BYLO MI DOBŘE. MYSLEL JSEM SI ŽE JSEM BŮH.

„Nic jiného mě nenapadlo,“ řekl, jenže mně se to zdálo nějak povědomé. Pak se přiznal, že to, jak najednou pocítil, že opravdu žije, si vypůjčil ze Zlatovlásky. Ale že to paní učitelka stejně nepoznala, protože se na ten film nedívala.

Takže se mi zdá, že budu mít asi problém s jeho psaním, protože si neumím představit, jak by mohla existovat knížka, ve které by byli koně a zároveň hasiči, co hasí sopku.

„Ale ne sopku, ty trdlo,“ říká Lovro, ale že hasiči hasí požár kvůli té lávě a že je přece jasné, že sopku nemůže nikdo uhasit, teda možná kromě Supermana.

„Podle mě ještě nikoho nikdy nenapadlo dát do knížky sopku,“ řekne, a že by to prý mohla být sranda.

Já teda nechápu, jak to může vědět, protože zatím přečetl jenom jednu knížku. Ale je pravda, že já jsem jich přečetla docela dost a v žádné z nich sopka nebyla. Jenom nevím, co by u sopky dělali koně, jestli by teda v té knížce vůbec koně byli. Zatímco jsem o tom přemýšlela, mamka mi na talířku přinesla nakrájená jablka, která musím jíst, protože jsou zdravá. Rychle jsem se zvedla, aby neviděla na počítač. Zajímalo ji totiž, co na něm je.

Rychle jsem jí řekla, že nic a že jsme jenom něco psali. Zeptala se, jestli se může podívat, ale my že ne, protože je to tajemství a že jí to povíme až někdy jindy. Aha, řekla a navrhla nám, abychom šli ven, dokud ještě není horko. Venku totiž byla stará paní, která bydlí nad námi, a měla s sebou pejska. Koukli jsme se z okna a doopravdy byla v parku před naším panelákem. Pejsek byl malý, asi tak velký jako Milouš z filmu Tintinova dobrodružství, akorát že nebyl bílý, ale šedivý. Lovro už byl obutý a já už taky chtěla běžet za ním, ale ještě jsem

se rozmyslela a zula si pantofle. Šla jsem k počítači, otevřela ho a znovu jsem si přečetla plán knížky. Nevím... Možná že bych radši psala o psech. O koních toho totiž moc nevím, i když je mám ráda.

„Brino!“ zakřičel Lovro ze schodů a já jsem vypnula počítač a běžela za ním.

Brina a disparu

(EXTRAIT)

Translated by Stéphane Baldeck
Contact: stephane_baldeck73@yahoo.com

CHAPITRE DEUX

MAIS PEUT-ÊTRE PAS AVEC DES CHEVAUX

Je lui dis que ce n'est pas juste qu'elle ait une flèche dans la tête parce qu'elle va mourir, mais lui, il répond que non, qu'elle est seulement blessée.

« Avec une flèche dans la tête ? »

Puis il dit que s'il apparaît dans mon livre, il gommara la flèche et qu'il n'arrivera rien à la petite princesse.

En réalité tous ces dessins et ces flèches, ça m'est bien égal, mais si je ne lui donne pas un rôle dans le livre, il le dira à maman et elle le dira à papa et ensuite ils sauront tous les deux que j'écris un livre et cela je ne le veux pas, alors je lui dis qu'il peut faire partie du livre mais seulement comme moi je le voudrai. Il est d'accord, à condition de pouvoir aussi monter à cheval.

« Quel cheval ? »

« Ben, celui du livre », et je me rends compte que j'ai oublié le cheval. Je ne sais pas encore si l'histoire en contiendra plusieurs ou un seul et je ne sais même pas comment on écrit un livre. Je sais écrire une rédaction car on en fait à l'école mais ce n'est pas un livre. Papa écrit des livres mais je ne veux pas le lui demander car sinon il saurait que je veux en écrire un.

Laurent propose une histoire de mustangs, parce qu'il vient de voir un film avec des chevaux sauvages, on les attraperait avant de les dompter et de les monter dans le parc de Rožnik. Mais en Slovénie il n'y a pas de mustangs, de plus je ne suis pas sûre d'être capable d'écrire une histoire de chevaux parce que

jusqu'à présent je ne suis montée à cheval que deux fois dans ma vie. Une fois sur un poney à Lipitza et l'autre fois sur un vrai cheval dans une ferme où on fêtait l'anniversaire de Mantza, mais seulement deux tours de manège et encore, cette fois-là, une fille tenait la bride à la main, donc je n'ai jamais vraiment fait du cheval toute seule.

Et s'il allait voir papa pour lui demander comment on écrit un livre, lui dis-je, mais il ne faudrait pas qu'il lui apprenne notre projet.

« Je lui dis que Mathis veut écrire un livre ? »

« Il vaut mieux que tu lui dises que c'est la maîtresse qui t'a demandé de l'interroger parce que Mathis n'a pas la tête d'un écrivain. »

Laurent s'en va et je l'entends ouvrir la porte et papa qui lui demande nerveusement ce qu'il cherche. Quand il travaille il est toujours nerveux, encore plus ces derniers temps car il attend de l'argent qui ne vient pas et aussi parce que nous partons en vacances en Grèce. Quand j'étais petite, on y allait chaque année, puis on a cessé pendant un temps et cette année on part à nouveau. Laurent lui pose une question et ils se parlent une minute. Puis il revient et dit que ce n'est pas difficile, il s'agit d'avoir une histoire. Il faut imaginer une histoire, écrire un canevas et voilà. Je lui demande ce que c'est un canevas et il me dit que c'est un petit texte résumant l'histoire. Une sorte de plan.

« C'est comme lorsqu'on avait attrapé le chat », dit-il et je sais à quoi il pense. Une fois, alors que papa était absent car il se trouvait au Népal, mais que maman était bien là, nous avons cherché Papatte qui est notre chatte, sauf que maintenant elle vit chez Mira, pour la faire stériliser, mais on ne la trouvait nulle part. Gisèle, à l'époque notre voisine, n'avait pas réussi à l'attirer de sa voix et quand maman avait dit à Laurent que Gisèle n'avait pas réussi à l'attirer, il avait affirmé :

« Tu sais quoi maman, il faut d'abord avoir un plan, et ensuite on pourra l'attraper. Et moi j'ai un plan. »

Puis nous étions descendus et avons crié comme des fous, c'était ça son plan, et Papatte était venue ventre à terre. Nous l'avions mise dans sa cage et emmenée à la clinique des petits animaux. Le vétérinaire m'avait proposé d'écouter au stéthoscope les battements du cœur de Papatte, Laurent n'avait pas voulu.

Papatte à l'origine n'était pas notre chatte, mais elle s'était montrée devant l'immeuble, et puisque nous ne savions pas comment elle s'appelait, on l'avait baptisée Papatte parce qu'elle a des pattes noires avec le bout tout blanc. Elle a des poils longs blanc-noir sur tout le corps. Quand nous avons quitté Višnja Gora pour emménager ici, nous ne savions pas quoi faire d'elle et comme nous deux ne voulions pas partir sans elle, papa l'avait saisie sur le parking et mise dans la voiture avant de partir. Maintenant elle habite chez Mira qui est fâchée parce que Papatte lui creuse des trous dans son jardin pour y faire pipi.

« Un plan, comme pour le chat, mais au lieu de crier, il faut écrire un peu, sinon c'est pareil », a dit Laurent.

Puis j'ai proposé que chacun écrive quelques phrases et on les lira ensemble pour choisir les meilleures idées ou alors on mélangera les deux histoires pour faire le livre. Laurent a dit que l'on avait besoin de l'ordinateur, car on écrit les livres sur les ordinateurs et il est allé chez papa pour lui demander s'il pouvait avoir l'ordinateur. Je l'ai entendu répondre qu'il pouvait, car de toute façon tout ceci ne menait nulle part et qu'il se fatiguait pour des prunes, parce que rien ne lui traversait l'esprit et qu'il valait mieux qu'il aille courir avant qu'il ne fasse trop chaud.

« Commence d'abord », a proposé Laurent et je lui ai dit d'accord, mais qu'il ne devait pas regarder et il est parti jouer retrouver ses jouets. J'ai commencé à écrire :

Mon plan :

Je m'appelle Anica et avec mes deux meilleures amies Mantza et Tinkara (qui est vraiment ma meilleure amie et qui serait triste si je la délaissais), nous allons trouver un cheval enfoncé dans un marais. Nous allons l'aider et devenir amis, et le cheval gardera un secret. (Je ne sais pas encore quel secret, mais il y en aura un.)

Puis il s'est assis devant l'ordinateur et il s'est mis à écrire, mais pas très longtemps.

Plan de Laurent (il l'a tapé en majuscules) :

MERCREDI UN VOLKAN A EXPLOSE IL Y A 40 MORTS 8 BLESSES TOUTE LA VILLE A ETE RECOUVERTE DE LAVE LES POMPIERS ESSAIENT D'ETEINDRE LA LAVE ILS SONT APUISES. ET MAINTENANT PLACE AU MATCH DE FOOT.

« Apuisés ? »

« Epuisés », dit-il. « Tu ne vois pas qu'ils sont épuisés. Ils ont essayé d'éteindre le volcan toute la nuit. »

« Ah oui. »

Je lis encore une fois et je lui dis que cela me fait plus penser à la télé et à un reportage sur une catastrophe qu'au plan d'un livre.

« Bon c'est vrai », dit-il, en ajoutant qu'on pourrait peut-être enlever le match de foot mais qu'il faut vraiment laisser le volcan.

D'habitude, Laurent écrit de drôles de rédactions avec des titres bizarres. Une fois il a écrit ceci :

MOI ET L'ORDINATEUR MALIN

UN JOUR JE REVENAIS DE L'ECOLE. ALORS QUE JE PASSAIS PRES DE LA FENETRE J'AI APERCU SOUDAIN UN ORDINATEUR FURIEUX QUI A SAUTE SUR MOI POUR M'ATTAQUER. NOUS NOUS SOMMES BATTUS PENDANT 5 JOURS ET A LA FIN JE ME SUIS RETROUVE LIGOTE PAR TERRE. LES JOURS ONT PASSE ET IL A FINI PAR ME LIBERER. JE SUIS RENTRE A LA MAISON ET JE N'AI RIEN DIT A MAMAN. PUIS NOUS AVONS FINI PAR DEVENIR AMIS ET ON SE VOIT ENCORE PARFOIS.

FIN

Maman et papa ont bien ri quand ils ont lu ce qu'il avait écrit, mais moi ça ne m'a pas semblé particulièrement drôle. La fois où ils ont le plus ri, c'est lorsque le maître d'école lui avait donné comme sujet le soleil et qu'il avait écrit :

QUAND MA VIE A COMMENCE. JE NE SAVAIS QUELLE ETAIT CETTE LUMIERE LA-HAUT. J'AI PENSE QUE JE POUVAIS LA TOUCHER. D'UN COUP JE ME SUIS SENTI VIVRE. C'ETAIT AGREABLE. J'AI PENSE QUE J'ETAIS DIEU.

« C'est tout ce que j'ai pu inventer », avait-t-il dit, mais cela m'avait rappelé quelque chose et il avait avoué ensuite qu'il avait emprunté la phrase Je me suis senti vivre au film Raiponce, mais que la maîtresse ne s'en était pas rendu compte car elle n'avait pas vu ce dessin animé.

Je pense donc que j'aurai des problèmes avec son texte, je ne vois pas bien comment on pourrait écrire un livre avec des chevaux et des pompiers occupés à éteindre un volcan.

« Pas un volcan. T'es une cruche toi », dit Laurent et il explique que les pompiers, ils éteignent l'incendie causé par la lave, il est clair que personne ne peut éteindre un volcan, à part peut-être Superman.

« A mon avis personne n'a encore pensé à mettre un volcan dans un livre », dit-il comme si c'était une bonne blague.

Je ne sais pas comment il peut en être sûr car jusqu'à présent il n'a lu qu'un seul livre, même si je dois dire que dans les nombreux livres que j'ai lus je n'ai pas rencontré un seul volcan. Je ne sais pas ce que les chevaux pourraient bien faire à côté de ce volcan, si même il y aurait des chevaux, mais au moment où je réfléchissais à cela, maman est venue avec une assiette contenant des quartiers

de pomme, et comme c'est très bon pour la santé, je dois les manger, alors je me suis levée en vitesse pour qu'elle n'aperçoive pas l'écran parce qu'elle était curieuse de ce que je regardais.

J'ai répondu vite que ce n'était rien et qu'on avait seulement un peu écrit tous les deux. Puis elle a demandé si elle pouvait voir, et nous avons répondu non car c'était un secret et qu'on le lui dirait plus tard. Ah, a-t-elle dit et elle a proposé que l'on sorte un peu avant qu'il ne fasse trop chaud, et puis elle a ajouté que la vieille dame du dessus se trouvait dehors avec un chien. Nous avons regardé par la fenêtre et elle s'y trouvait pour de vrai devant l'immeuble. Le chien était petit, à peu près de la taille du Milou de Tintin mais il était gris et pas blanc. Laurent avait déjà mis ses chaussures et j'étais prête à mélancer derrière lui puis j'ai changé d'avis et j'ai enlevé mes sandales. J'ai de nouveau allumé l'ordinateur et relu le plan du livre. Je ne sais pas... peut-être bien que je préférerais écrire sur les chiens, parce que je n'en connais pas assez sur les chevaux, même si je les aime bien.

« Brina ! » a brailé Laurent depuis l'escalier, j'ai éteint l'ordinateur et j'ai couru le rejoindre.

Wohin ist Brina verschwunden?

(AUSZUG)

Translated by Sebastian Walcher
Contact: sebastian@walcher.cc

ZWEITES KAPITEL

VIELLEICHT DOCH NICHTS MIT PFERDEN

Ich sage, dass mir das nicht recht ist, dass sie einen Pfeil im Kopf hat und sterben wird, und er sagt, wird sie nicht, weil sie nur verletzt ist.

„Mit einem Pfeil im Kopf?“

Und dann sagt er, wenn ich ihn im Buch vorkommen lasse, wird er den Pfeil ausradieren und dass Mädchen, eine Prinzessin, wird gesund sein.

Eigentlich sind mir seine Zeichnungen und Pfeile egal, aber wenn ich ihn nicht ins Buch aufnehme, wird er es Mama sagen und sie wird's Papa sagen und dann werden beide wissen, dass ich ein Buch schreibe, aber das will ich nicht, und jetzt sage ich, dass er im Buch vorkommen kann, aber nur, wenn er tut, wie ich es will. Er antwortet, abgemacht, wenn auch er auf dem Pferd reiten kann.

„Welches Pferd?“

„Ja, das aus dem Buch“, und da fällt mir ein, dass ich auf das Pferd vergessen habe. Ich weiß doch noch gar nicht, ob im Buch mehrere Pferde sein werden, oder nur eines, weil ich noch nicht einmal weiß, wie man ein Buch schreibt. Ich kann einen Aufsatz schreiben, weil wir viele in der Schule schreiben, aber ein Aufsatz ist noch kein Buch. Papa schreibt Bücher, aber ich will ihn nicht fragen, weil er dann wissen würde, dass ich ein Buch schreiben will.

Lovro schlägt vor, ich soll ein Buch über wilde Mustangs schreiben, weil er unlängst einen Film über sie gesehen hat, und diese wilden Mustangs kann ich dann einfangen, sie zähmen und mit ihnen durch die Wälder am Rožnik reiten.

In Slowenien gibt es keine wilden Mustangs, außerdem bin ich nicht mehr sicher, ob ich überhaupt ein Buch über Pferde schreiben kann, ich bin doch bis jetzt erst zweimal geritten. Einmal Ponyreiten in Lipica, einmal ein echtes Pferd, bei Mancas Geburtstagsfest am Bauernhof, aber nur zwei Runden durch die Manege, und auch da hatte ein Mädchen die Zügel in der Hand, so dass ich eigentlich niemals selbst geritten bin.

Und was, sage ich zu ihm, wenn er zu Papa ginge und ihn fragen würde, wie man ein Buch schreibt, aber ohne dass er erfährt, dass wir an einem Buch arbeiten.

„Soll ich sagen, dass Matic ein Buch schreiben möchte?“

„Vielleicht, dass die Lehrerin dir aufgetragen hat, ihn zu fragen, weil Matic wirkt nicht so, als ob er ein Buch schreiben wollte.“

Lovro geht, ich höre wie er die Tür öffnet und Papa ihn nervös fragt, was er denn will. Wenn er arbeitet, ist er immer nervös, in letzter Zeit ganz besonders, weil er auf irgendein Geld wartet, das nicht auftaucht, und weil wir auf Urlaub nach Griechenland fahren. Als ich klein war, sind wir jedes Jahr dorthin gefahren, dann eine Zeit lang nicht und heuer fahren wir wieder. Lovro fragt ihn etwas und die beiden unterhalten sich eine Minute. Dann kommt er zurück und sagt, es ist nicht schwer, man muss nur eine Geschichte haben. Man denkt sich eine Geschichte aus, schreibt einen Konzept und die Sache hat sich. Ich frage ihn, was ein Konzept ist, und er antwortet, das sind ein paar Sätze zur Geschichte. Eine Art Plan.

„Das ist so, als würde man eine Katze jagen“, sagt er und ich weiß, was er meint. Einmal, als Papa nicht zu Hause war, weil er in Nepal war, aber Mama war zu Hause, da haben wir Pfote gejagt, unsere Katze, die aber jetzt bei Mira lebt, um sie zur Sterilisation zu bringen, aber sie war nicht da. Spela, die war damals unsere Nachbarin, schaffte es nicht, sie anzulocken, und als Mama Lovro sagte, dass Spela sie nicht anlocken konnte, meinte er:

„Weißt du was, Mama, zuerst brauchst man einen Plan, und dann kann man sie fangen. Und ich habe einen Plan.“

Dann gingen wir hinunter und brüllten wie verrückt, weil das war sein Plan, und Pfote kam herbeigeschnauft. Wir steckten sie in einen Käfig und führten sie zum Tierarzt. Ich habe mit dem Stethoskop Pfotes Herz abgehört, weil der Tierarzt mich dazu aufgefordert hat. Lovro wollte nicht.

Pfote war nicht von Anfang an unsere Katze, sie ist vor dem Block aufgetaucht und weil wir nicht wussten, wie sie heißt, nannten wir sie Pfote, weil sie schwarze Beinchen mit weißen Pfoten hat. Sie ist auch sonst ganz schwarzweiß, mit langem Fell. Als wir aus Višnja Gora weggezogen sind, wussten wir nicht, was wir mit ihr tun sollten, und weil wir zwei nicht ohne sie von dort weggehen wollten, hat sie Papa am Parkplatz gepackt und schnell ins Auto ge-

steckt und wir sind abgefahren. Jetzt ist sie bei Mira, die böse auf sie ist, weil sie ihr den Garten umgräbt wenn sie Lulu geht.

„Ein Plan, wie wenn man eine Katze fängt, nur dass man nicht brüllt, sondern etwas schreibt, ansonsten komplett gleich“, sagt Lovro.

Dann schlug ich vor, dass jeder für sich ein paar Sätze aufschreibt und wir sie uns anschließend gegenseitig vorlesen und die richtigen aussuchen, oder aber wir machen zwei Geschichten, seine und meine, und dann ein Buch. Lovro hat gesagt, wir bräuchten einen Computer, weil man Bücher am Computer schreibt. Er ging zu Papa und fragte, ob er den Computer haben kann. Ich habe gehört, dass er gesagt hat, er kann, weil sowieso alles umsonst ist, und er sich für nichts und wieder nichts anstrengt, weil ihm sowieso nichts einfällt, und dass er lieber joggen geht, bevor es zu heiß wird.

„Fang du an“, schlug Lovro vor und ich sagte, geht in Ordnung, aber ohne schauen und so ging er Spielen. Ich schrieb:

Mein Plan:

Ich, mein Name ist Anica, und meine besten Freundinnen Manca und Tinkara (die auch meine beste Freundin ist und traurig wäre, wenn ich sie auslassen würde) werden im Sumpf ein Pferd finden, das nicht aus dem Schlamm kommt. Wir werden ihm helfen und Freunde werden. Und das Pferd wird ein Geheimnis haben (was für ein Geheimnis, das weiß ich noch nicht, aber das wird schon werden).

Dann setzte er sich vor den Computer und tippte, aber nicht besonders lange.

Lovros Plan (er schrieb ihn mit Großbuchstaben):

AM MITTWOCH IST EIN VOLKAN AUSGEBROCHEN 40 TOTE 8 VERLETZTE DIE GANZE STADT WIRD VON LAVA ÜBERFLUTET DIE FEUERWEHRLEUTE LÖSCHEN SCHON DIE LAVA SIE SIND SEHR MUDEW UND JETZT ZUM FUSSBALL

„Mudew?“

„Müde“, sagte er. „Siehst du denn nicht, dass sie müde sind? Sie haben die ganze Nacht den Vulkan gelöscht.“

„Achja.“

Ich lese mir alles noch einmal durch und sage dann, dass mich das eher an Fernsehen und die Nachricht über irgendein Unglück erinnert und nicht an einen Plan für ein Buch.

„Nun ja“, er meint, man könnte vielleicht das Fußballspiel weglassen, aber der Vulkan müsste schon eher bleiben.

Lovro schreibt meistens komischen Aufsätze mit komischen Überschriften. Einmal hat er folgendes geschrieben.

ICH UND DER SMARTCOMPUTER

EINES TAGES KAM ICH VON DER SCHULE NACH HAUSE: ALS ICH AN EINEM FENSTER VORBEIGING SAH ICH WIE EIN BÖSER COMPUTER AUS DEM FENSTER SPRANG UND MICH ANGRIFF. WIR KÄMPFTEN FÜNF TAGE UND AM ENDE LAG ICH GEFESSELT AUF DEM BODEN. DIE TAGE VERGINGEN UND EINES TAGES LIESS ER MICH FREI. ICH GING NACH HAUSE, ABER MAMA ERZÄHLTE ICH NICHTS DAVON. EINES TAGES WURDEN WIR FREUNDE UND AUCH HEUTE TREFFEN WIR UNS NOCH HIN UND WIEDER.

ENDE

Mama und Papa lachten, als sie lasen, was er geschrieben hatte, mir kam es nicht besonders lustig vor. Noch mehr lachten sie, als er als Schulaufgabe das Thema „Die Sonne hat mich geküsst“ bekam und er schrieb:

ALS MEIN LEBEN BEGONNEN HAT. ICH HABE NICHT GEWUSST WAS DIESES LICHT DORT OBEN WAR. ICH HABE GEDACHT, DASS ICH ES BERÜHREN KANN. PLÖTZLICH HABE ICH GESPÜRT, DASS ICH WIRKLICH LEBE. ICH HABE MICH GUT GEFÜHLT. ICH HABE GEDACHT ICH BIN GOTT.

„Mir ist nichts anderes eingefallen“, erzählte er und mir kam das irgendwie bekannt vor und später hat er zugegeben, dass er sich das mit dem wie er plötzlich spürt, dass er wirklich lebt, bei Rapunzel ausgeborgt hat, aber dass die Lehrerin das nicht gewusst hat, weil sie den Zeichentrickfilm nicht gesehen hat.

So scheint es mir, ich könnte Probleme mit seiner Art zu schreiben haben, weil mir nicht klar ist, wie es ein Buch geben kann, in dem es Pferde gibt und Feuerwehrleute, die einen Vulkan löschen.

„Nicht den Vulkan. Du bist aber wirklich ein Birne“, sagt Lovro, und dass die Feuerwehr ein Feuer wegen der Lava löscht und das klar ist, dass niemand einen Vulkan löschen kann, außer vielleicht Superman.

„Wahrscheinlich ist noch niemand auf die Idee gekommen, einen Vulkan ins Buch zu nehmen“, sagt er und meint, eben das ist der Witz.

Keine Ahnung, wie er das wissen kann, denn er hat bis jetzt nur ein Buch gelesen, aber es stimmt, weil ich habe schon viele gelesen und in keinem kam ein Vulkan vor. Ich weiß allerdings nicht, was ein Pferd bei einem Vulkan machen soll, ob überhaupt Pferde in diesem Buch vorkommen werden, aber als ich so nachgedacht habe, kam Mama mit einem Teller, darauf Apfelspalten, die wir essen müssen, weil sie gesund sind, und ich stand rasch auf, damit sie nicht auf den Computer sehen kann, weil sie wissen wollte, was auf dem Computer war.

Schnell antwortete ich, dort ist nichts, wir haben nur etwas geschrieben. Dann fragte sie, ob sie es sehen kann, und wir sagten, nein, weil es ein Geheimnis ist und wir werden es ihr später einmal erzählen. Aha, sagte sie und schlug vor, wir sollten ein wenig hinausgehen, bevor es zu heiß ist, weil draußen ist die alte Frau, die über uns wohnt, mit ihrem Hund. Wir schauten aus dem Fenster und tatsächlich war sie im Park vor unserem Block. Der Hund war klein, so etwa die Größe von Tims Struppi, nur dass er nicht weiß sondern grau war. Lovro hatte bereits seine Schuhe angezogen und auch ich wollte ihm nachlaufen, habe es mir aber überlegt und die Flip-Flops ausgezogen. Ich ging zum Computer, öffnete ihn und las noch einmal den Plan für das Buch. Ich weiß nicht... Vielleicht schreibe ich lieber etwas mit Hunden, weil über Pferde weiß ich nicht genug, auch wenn ich sie gerne habe.

„Brina!“ brüllte Lovro aus dem Treppenhaus und ich drehte den Computer ab und lief ihm nach.

Dov'è finita Brina?

(ESTRATTO)

Translated by Patrizia Raveggi
Contact: patrizia.raveggi@gmail.com

SECONDO CAPITOLO

FORSE NON SARÀ SUI CAVALLI

Non mi sta bene che ha una freccia in testa e che poi muore, osservo io, e lui spiega che no, non morirà, via, in fondo è solo ferita.

“Con una freccia in testa?”

E poi aggiunge che se gli lascio avere una parte nel libro, lui cancella la freccia e la bambina – che fa la principessa – starà proprio bene.

A dire la verità non me ne importa nulla dei suoi disegni e delle sue frecce, ma se non lo metto nel libro, lui lo dirà alla mamma e lei al babbo e così loro due si renderanno conto che scrivo un libro, e questo non mi va, allora propongo che sì, nel libro ci può stare, ma solo se fa come voglio io. Lui risponde che va bene, ma solo se potrà andare a cavallo anche lui.

“Quale cavallo?”

“Eh, quello del libro”, si capisce, e mi ricordo che del cavallo me ne ero dimenticata. Nemmeno lo so, per ora, se nel libro ci saranno dei cavalli o se ce ne sarà solo uno, infatti non ho idea di come si fa a scrivere un libro. So scrivere un componimento in classe, perché a scuola li facciamo, ma un componimento non è ancora un libro. Il babbo scrive libri, ma a lui non mi va di chiederglielo, perché così poi verrebbe a saperlo, che voglio scrivere un libro.

Lovro propone che scriviamo un libro sui mustang selvaggi, infatti ha visto da poco un film su questi mustang, e che noi due li catturiamo e li addomesticiamo e poi li cavalchiamo su in collina, a Rožnik. In Slovenia mustang selvag-

gi non ce ne sono, e non credo proprio che lo saprei scrivere un libro sui cavalli, perché finora ho cavalcato appena due volte. Una volta dei pony a Lipica e una volta un cavallo vero in una fattoria per la festa di compleanno di Marietta, ma solo due giri nel maneggio, e perfino quell'unica volta, c'era una ragazza a tenere il cavallo per la cavezza, così che, di fatto, da sola non ho mai cavalcato.

E se lui, gli propongo, andasse dal babbo e gli chiedesse come si scrive un libro, ma in modo che non lo capisca che noi due stiamo lavorando a un libro.

“Gli dico che il libro lo vuole scrivere Matteo?”

“Piuttosto digli che è stata la maestra a darti l'incarico di fargli questa domanda, perché Matteo non mi pare il tipo che avrebbe voglia di scrivere un libro”.

Lovro parte, apre la porta e sento il babbo chiedergli, tutto nervoso, che cosa vuole. Quando lavora, è sempre nervoso, da ultimo anche di più perché aspetta certi soldi che non ci sono e perché andiamo in Grecia, in vacanza. Quando ero piccola ci andavamo ogni anno, poi per un po' di tempo no, e quest'anno ci torniamo. Lovro gli chiede qualcosa e per un minuto parlano tra loro. Poi torna e dice che non è difficile, basta avere una storia. T'inventi una storia e scrivi una scaletta, è fatta. Gli chiedo che cos'è questa scaletta, e spiega che sono alcune frasi sulla storia. Una specie di piano.

“Come quando si vuole acchiappare un gatto” aggiunge, e lo so a che cosa pensa. Una volta che il babbo non era a casa, si trovava in Nepal, c'era la mamma però, abbiamo dato la caccia a Zampetta, che è la nostra gatta anche se ora vive da Mira, per portarla a sterilizzare, ma la gatta non si trovava. Betta, una nostra vicina di allora, non era riuscita a farla avvicinare, e quando la mamma l'ha detto a Lovro, lui ha detto:

“Sai che, mamma? Prima di tutto devi avere un piano, poi la puoi acchiappare. Io un piano ce l'ho”.

Dopodiché lui e io siamo andati giù e ci siamo messi a gridare come dei matti, perché il suo piano era questo e Zampetta è arrivata ansimando. L'abbiamo sistemata nella gabbia e l'abbiamo portata alla clinica dei piccoli animali. Le ho ascoltato il cuore con lo stetoscopio, me lo aveva chiesto il veterinario, Lovro si era rifiutato.

Zampetta all'inizio non era nostra, ma poi è apparsa davanti al condominio e siccome il suo nome non lo sapevamo, l'abbiamo chiamata Zampetta, perché ha le zampette nere e i piedini bianchi. Nel resto del corpo, è tutta bianca e nera a pelo lungo. Quando abbiamo traslocato da Višnja Gora, non sapevamo come sistemarla, ma siccome noi due, senza, non volevamo andarcene, papà nel parcheggio l'ha acchiappata, l'ha infilata alla svelta in macchina e siamo partiti.

Ora è da Mira, che ce l'ha con lei perché le scava tutto il giardino quando va a fare la pipì.

“Un piano come se si volesse acchiappare un gatto, solo che non si urla, ma si scrive qualcosa, a parte questo è lo stesso” chiarisce Lovro.

Dopodiché ho proposto che ognuno scriva qualche frase per conto suo e poi le rileggiamo e scegliamo quelle giuste oppure mettiamo insieme due storie, la mia e la sua, e il libro è fatto. Lovro ha detto che bisogna avere un computer, perché i libri si scrivono al computer, così è andato dal babbo e gli ha chiesto se glielo può dare. Ho sentito che ha detto sì, tanto a che serve insistere, si logora senza risultato, non gli viene in mente nulla comunque, meglio andare a correre, prima che diventi troppo caldo.

“Vai, comincia tu” ha proposto Lovro e io va bene, ho detto, ma lui non deve guardare; così se n'è andato a giocare con i suoi giocattoli. Io ho scritto:

Il mio piano:

Io, di nome Annetta e Marietta, la mia migliore amica, e Tinkara (che anche lei è la mia migliore amica e si rattristerebbe se la lasciassi fuori) troveranno nelle paludi un cavallo intrappolato nel fango. Lo aiuteranno e diventeranno amici, il cavallo però avrà un segreto (Quale segreto non lo sapevo ancora, ma... in qualche modo me la sarei cavata).

Poi si è messo lui al computer e ha battuto ma non per molto.

Il piano di Lovro (l'ha battuto tutto in maiuscole):

MERCOLEDÌ HA RUTTATO IL VOLCANO 40 MORTI 8 FERITI TUTTA LA CITTÀ SOTTO LA LAVA I POMPIERI GIÀ SPENGO LA LAVA SONO MOLTO ESUSTI. ORA PERÒ PASSIAMO ALLA PARTITA DI CALCIO.

“Esusti?”

“Esausti”, ha detto lui. “Non lo vedi che sono esausti? È tutta la notte che spengono il vulcano”.

“Ah ecco”.

Rileggo ancora una volta, mi fa pensare alla televisione e ai notiziari sulle catastrofi, rifletto, e non al piano per un libro.

“Beh, sì”, ammette lui, e che magari si potrebbe togliere la partita di calcio, il vulcano però dovrebbe proprio restare.

Lovro di solito scrive compiti strani e con strani titoli. Una volta ha scritto questo:

IO E IL COMPUTER INTELLIGENTE

UN BEL GIORNO TORNAVO DA SCUOLA. PASSANDO VICINO A UNA FINESTRA ALL'IMPROVVISO HO VISTO SALTAR FUORI DALLA FINESTRA UN COMPUTER INFURIATO CHE MI HA AGGREDITO. ABBIAMO LOTTATO CINQUE GIORNI E ALLA FINE MI SONO TROVATO PER TERRA TUTTO LEGATO. SONO PASSATI ALTRI GIORNI E FINALMENTE MI HA LIBERATO. SONO ANDATO A CASA MA ALLA MAMMA NON HO DETTO NULLA. UN BEL GIORNO SIAMO DIVENTATI AMICI E ANCORA OGGI QUALCHE VOLTA CI INCONTRIAMO.

FINE.

La mamma e il papà ridevano leggendo quello che aveva scritto, a me invece non sembrava particolarmente divertente. Hanno riso anche di più quando a scuola gli hanno dato da svolgere il tema Il sole mi ha baciato e lui ha scritto:

QUANDO È INIZIATA LA MIA VITA NON SAPEVO CHE COSA ERA QUELLA LUCE LASSÙ. PENSAVO DI POTERLA TOCCARE. ALL'IMPROVVISO HO AVUTO LA SENSAZIONE DI ESSERE VIVO PER DAVVERO. MI SONO SENTITO BENE. PENSAVO DI ESSERE DIO.

“Non mi è venuto in mente nient'altro”, si è giustificato, e a me sembrava una storia già sentita, e poi lui ha ammesso che quello su come all'improvviso ti senti di essere vivo per davvero, l'aveva preso da Ricciolidoro, ma tanto l'insegnante non lo sapeva perché lei quei cartoni animati non li guarda.

Così mi sembra che con il suo modo di scrivere avrò delle noie, perché non capisco come possa venire bene un libro dove ci sarebbero cavalli e in più pompieri che spengono un vulcano.

“Ma no, non il vulcano. Sei proprio una zuccona” fa Lovro, e spiega che i pompieri spengono gli incendi della lava, è chiaro che nessuno può spegnere un vulcano, a parte forse Superman.

“Secondo me, non ci ha pensato ancora nessuno a mettere un vulcano in un libro” dice, e che sarebbe una bella trovata.

Come fa a saperlo, mi chiedo, finora di libri lui ne ha letto uno solo, anche se è vero che io ne ho letti molti e in nessuno c'era un vulcano. Non so però che cosa ci farebbero i cavalli assieme al vulcano, ammesso che in questo libro ci siano cavalli. Mentre ci stavo pensando, è arrivata la mamma con un piatto di fettine di mela, che devo mangiare perché fanno bene, e mi sono alzata in fretta perché non vedesse sul computer, infatti lei era curiosa proprio di quello che era sullo schermo.

Ho risposto in fretta: “Niente niente, scriviamo qualcosa e basta”. Poi lei ha chiesto se poteva darci un’occhiata e noi abbiamo detto no, è un segreto, te lo diciamo dopo. “Aha” ha fatto lei e ha proposto di uscire prima che facesse troppo caldo. “C’è fuori quella signora anziana che sta al piano di sopra, con il suo cagnetto”. Abbiamo guardato fuori e c’era davvero, nel parco davanti al condominio. Il cagnetto era piccolo, come il cane Snowy di Tin Tin, non bianco però, grigio. Lovro si era già messo le scarpe e anch’io volevo correr fuori, ma ci ho ripensato e mi sono di nuovo infilata le ciabatte. Sono andata al computer, l’ho aperto e mi sono riletta il piano per il libro. Non so... forse preferisco scrivere sui cani, di cavalli non ne so abbastanza, anche se mi piacciono.

“Brina!” ha gridato Lovro dalle scale, così ho spento il computer e gli sono corsa dietro.

Dove è sparita Nina?

(ESTRATTO)

Translated by Sabina Tržan
Contact: sabinat@libero.it

CAPITOLO 2

FORSE NON PARLERÀ DEI CAVALLI

Gli dico che non mi sta bene che lei ha una freccia in testa e che muore ma lui risponde che non muore perché tanto è solo ferita.

“Con la freccia in testa?”

E poi lui dice che se gli do una parte nel libro lui cancella la freccia e la bambina che fa la principessa guarisce.

In verità non mi importa niente dei suoi disegni e delle sue frecce, ma se non lo metto nel libro lui va a dirlo alla mamma e lei lo dirà al babbo e poi sapranno tutti e due che io scrivo un libro, e io questo non lo voglio, e allora gli dico che ci può essere nel libro ma se fa come voglio io. Lui risponde che sì, se può anche lui andare sul cavallo.

“Che cavallo?”

“Come, quello del libro” e mi viene in mente che ho dimenticato il cavallo. Perché ancora non so se nel libro ci saranno dei cavalli o se ci sarà un cavallo solo, perché non so nemmeno come si scrive un libro. So scrivere un tema, quelli li scriviamo a scuola, ma un tema non è come un libro. Mio babbo scrive i libri ma a lui non glielo voglio chiedere perché dopo saprebbe che voglio scrivere un libro.

Lovro propone di scrivere un libro sui mustang selvaggi perché l'altro giorno ha visto un film sui mustang, e che poi noi questi cavalli selvaggi li addomesticiamo e loro ci portano a spasso per Rožnik, la nostra collina fiorita. In Slo-

venia non esistono mustang selvaggi, e poi non sono più sicura di saper scrivere un libro sui cavalli perché ci sono andata due volte sole sul cavallo. Una volta sui pony a Lipica, dove vivono tutti quei cavalli bianchi, e una volta su un cavallo vero al compleanno di Manči in una fattoria, ma erano solo due giri del maneggio, e anche allora una ragazza teneva la briglia in mano e quindi si può dire che a cavallo non ci sono mai andata da sola.

E se invece, gli dico, ci va lui dal babbo a chiedergli come si scrive un libro ma senza fargli capire che noi due stiamo facendo un libro?

“E se gli dico che Matic vuole scrivere un libro?”

“Forse è meglio dirgli che te l’ha detto la maestra di chiederglielo, perché Matic non mi sembra uno che vuole scrivere un libro”.

Lovro va via e sento che apre la porta e che il babbo gli chiede nervoso che cosa vuole. Quando lavora è sempre nervoso, e ultimamente ancora di più perché aspetta dei soldi che non arrivano e noi andiamo in vacanza in Grecia. Quando ero piccola ci andavamo tutti gli anni, poi dopo per parecchio tempo non più e quest’anno ci andiamo di nuovo. Lovro gli chiede qualcosa e per un minuto si parlano un po’. Poi torna e dice che è facile, devi solo avere una storia. Che devi inventarti una storia, scrivere una traccia e poi è fatta. Gli chiedo che cosa vuol dire una traccia e dice che sono alcune frasi sulla storia. Una specie di piano.

“Questo è come cercare di acchiappare un gatto” dice e so a che cosa pensa. Una volta quando il babbo non c’era perché era in Nepal, ma c’era la mamma, noi cercavamo Zampetta che è la nostra gatta solo che ora vive da Mira, per portarla a far sterilizzare, e lei non c’era. Špela, la nostra vicina di casa di allora, la chiamava ma quella non veniva, e quando la mamma ha detto a Lovro che Špela non è riuscita a farla tornare, lui ha detto:

“Sai mamma, prima devi fare un piano e così poi riesci ad acchiapparla. Io un piano ce l’ho”.

E poi noi due siamo andati fuori e urlavamo come pazzi perché quello era il suo piano, e Zampetta è venuta di corsa. L’abbiamo messa nella gabbietta e portata in clinica veterinaria. Io con lo stetoscopio ho ascoltato il suo cuore perché me l’ha detto il veterinario, Lovro invece non l’ha voluto fare.

Zampetta all’inizio non era la nostra gatta, e poi è comparsa davanti al nostro condominio, e siccome non sapevamo il suo nome l’abbiamo chiamata Zampetta perché ha le zampette nere e le ciabattine bianche. E anche per il resto è tutta bianca e nera a pelo lungo. Quando ci siamo trasferiti da Višnja Gora, dalla campagna, non sapevamo che cosa farcene e siccome noi due non volevamo andar via senza di lei, al parcheggio il babbo l’ha presa e in fretta l’ha messa in macchina. Adesso vive da Mira che è arrabbiata con lei perché scava nel suo orto quando va a fare la pipì.

“Un piano, come se dovessi acchiappare un gatto, solo che al posto di urlare scrivi qualcosa, per tutto il resto è lo stesso” dice Lovro.

Poi ho proposto di scrivere delle frasi, ognuno per conto suo, e dopo le leggiamo e scegliamo quelle giuste, o magari costruiamo due storie, una io e una lui, e facciamo il libro. Lovro ha detto che abbiamo bisogno del computer perché i libri si scrivono al computer, è andato dal babbo e gli ha chiesto se poteva avere il computer. Ho sentito che ha risposto di sì, che tanto non ha senso e che si sforza inutilmente perché non gli viene nessuna idea e che preferisce andare a correre ora che non fa ancora troppo caldo.

“Fallo prima te” ha proposto Lovro e io ho detto che va bene ma che non deve guardare, e lui è andato a giocare con i suoi giocattoli. Ho scritto:

Il mio piano:

Io, che mi chiamo Anica e la mia migliore amica si chiama Manca, e Tinkara (che anche lei è la mia migliore amica e sarebbe triste se la lascio fuori) nella palude trovano un cavallo che non può uscire dal fango. Lo aiutano e diventano amici, il cavallo invece ha un segreto. (Quale segreto non sapevo ancora ma lo saprò).

Poi è andato lui al computer, ha scritto ma non per molto.

Il piano di Lovro (l'ha scritto tutto in maiuscolo):

MERCOLEDI CE STATA L'ERUZIONE DEL VOLCANO CI SONO 40 PERSONE MORTE E 8 SONO FERITE TUTTA LA CITTÀ È SOTTO LA LAVA I POMPIERI SPENGO LA LAVA E NON LA FANNO PIÙ. ADESSO TORNIAMO ALLA PARTITA DI CALCIO.

“Non la fanno più?”

“Non ce la fanno più!” ha detto. “Non lo vedi che non ce la fanno più? Tutta la notte spegnevano il vulcano”.

“Ah”.

Lo rileggo e gli dico che più che un piano per il libro mi ricorda la televisione e i servizi su qualche disastro.

“Eh vabbè” dice, e che forse potrebbe togliere la partita di calcio, il vulcano però dovrebbe rimanere.

Lovro di solito scrive temi strani con titoli strani. Una volta ha scritto questo:

IO E IL COMPUTER INTELLIGENTE

UN GIORNO SONO TORNATO DA SCUOLA. QUANDO PASSAVO VICINO ALLA FINESTRA HO VISTO ALL'IMPROVVISO SALTARE DALLA FINESTRA UN COMPUTER FURIOSO CHE MI HA ATTACCATO. ABBIAMO LOTTATO PER CINQUE GIORNI E ALLA FINE ERO LEGATO E SDRAIATO IN TERRA. PASSAVANO GIORNI E UNA VOLTA MI HA LIBERATO. SONO ANDATO A CASA MA NON HO DETTO NIENTE ALLA MAMMA. UN GIORNO SIAMO DIVENTATI AMICI E ANCHE ADESSO CI VEDIAMO OGNI TANTO.

FINE

La mamma e il babbo ridevano quando hanno letto quello che ha scritto ma a me non sembrava particolarmente buffo. Più di tutto hanno riso quando a scuola gli hanno dato il tema Il sole mi ha baciato, e lui ha scritto:

QUANDO LA MIA VITA A COMINCIATO. NON SAPEVO CHE COSA ERA QUELLA LUCE IN ALTO. PENSAVO CHE POTEVO TOCCARLA. DI COLPO MI SONO SENTITO VIVO PER DAVVERO. STAVO BENE. PENSAVO DI ESSERE DIO.

“Non mi è venuto in mente nient'altro” ha detto, e a me sembrava qualcosa di conosciuto e poi ha confessato che quello che all'improvviso si sente vivo per davvero, l'ha preso in prestito da Capelli d'oro ma tanto la maestra non lo sapeva perché non ha guardato quel cartone.

Quindi mi sembra che avrò problemi con la sua scrittura perché non capisco come può esistere un libro dove si trovano i cavalli e anche i pompieri che spengono il vulcano.

“Non il vulcano. Sei proprio una zuccona” dice Lovro, e che i pompieri spengono l'incendio per colpa della lava e che si sa che nessuno è capace di spegnere il vulcano a parte forse il Superman.

“Secondo me nessuno ha mai pensato di mettere un vulcano in un libro” dice e che sarebbe davvero forte.

Non so come può saperlo perché finora ha letto un libro solo, anche se è vero che io, che ne ho letti tanti, non ci ho mai trovato un vulcano. Quello che non so è che cosa ci fanno dei cavalli insieme a un vulcano, se in quel libro poi ci saranno dei cavalli, ma mentre ci pensavo è venuta la mamma con un piatto, e sul piatto c'erano spicchi di mela che devo mangiare perché le mele fanno bene, e io mi sono alzata in fretta così non ha potuto vedere il computer perché voleva sapere che cosa c'era al computer.

Ho detto che non c'era niente, che abbiamo solo scritto qualcosa. Poi ha chiesto se poteva vederlo e abbiamo detto di no perché è un segreto e che glielo diremo un giorno. Ah, ha detto, e ci ha proposto di uscire prima che facesse troppo caldo, perché fuori c'era l'anziana signora che abita sopra di noi, e con lei c'era anche il suo cagnolino. Abbiamo guardato dalla finestra e lei c'era davvero nel parco davanti al nostro condominio. Il cagnolino era piccolino, grande come Milù di Tintin, solo che invece del bianco era grigio. Lovro si è già messo le scarpe e anch'io ero già pronta a corrergli dietro ma poi ho cambiato idea, mi sono tolta le infradito. Sono andata al computer, l'ho aperto e riletto di nuovo il piano del libro. Non lo so... Forse farei meglio a scrivere dei cani perché dei cavalli non ne so abbastanza, anche se mi piacciono.

“Nina!” ha urlato Lovro dalle scale e io ho spento il computer e gli ho corso dietro.

Kur dingo Brina?

(IŠTRAUKA)

Translated by Laima Masytė
Contact: masytel@yahoo.com

ANTRAS SKYRIUS

GALBŪT NE APIE ARKLIUS

Sakau, kad man atrodo neteisinga, jog jos galvoje įstrigusi strėlė ir dėl to ji mirs, o brolis sako, kad nemirs, kad ji tik sužeista.

– Strėle, įsmigusia galvoje?

Tada jis sako, kad jei paimsiu jį į knygą, jis ištrins strėlę ir mergaitė, kuri iš tiesų yra princesė, pasveiks.

Tiesą pasakius, man nerūpi nei jo piešiniai, nei jo strėlės, bet jeigu nepaimsiu jo į knygą, pasakys apie tai mamai, o mama – tėtei, tada jie abu sužinos, kad rašau knygą, o aš nenoriu, kad jie apie tai sužinotų, todėl pažadu paimti brolių į knygą su sąlyga, jog jis turės daryti tai, ką aš noriu. Brolis sutiko, bet turėsiu leisti ir jam jodinėti ant arklio.

– Kokio dar arklio?

– Na, ant to, iš knygos.

Čia man dingteli, kad pamiršau apie arklį. Mat dar nežinau, ar knygoje bus daug arklių ar tik vienas, nes neišmanau, kaip parašyti knygą. Moku parašyti rašinėlių, nes juos rašome mokykloje, bet rašinys dar nėra knyga. Tėvelis rašo knygas, bet jo klausti nenoriu, nes tada jis sužinos, kad noriu parašyti knygą.

Lovras siūlo man parašyti knygą apie laukinius mustangus, mat neseniai žiūrėjo apie juos filmą, kad tuos mustangus knygoje sugaučiau, paskui prisijaukinčiau ir mudu jodinėtume jais po Gėlių kalvą. Slovėnijoje nėra laukinių mustangų, iš viso nebesu tokia tikra, kad mokėsiu parašyti knygą apie arklius, nes

esu jodinėjusi vos du kartus. Vieną kartą poniu Lipicos žirgyne, ir kartą tikru arkliau per Mancos gimimo dieną kaime, bet apjojau tik du ratus manieže, o pavadėlį laikė viena mergaitė, taigi, tiesą sakant, niekada gyvenime nesu savaranikiškai jodinėjusi.

O ką, jeigu jis nueitų pas tėtę, siūlau broliui, ir paklaustų, kaip rašoma knyga, bet taip, kad nesuprastų, jog mudu rašome knygą?

– Tai gal jam pasakyti, kad Matas nori parašyti knygą?

– Verčiau pasakyk, kad mokytoja paprašė tavęs paklausti jo, nes Matas man nepanašus į berniuką, kuris norėtų parašyti knygą.

Lovras išeina iš kambario ir girdžiu, kaip atveria kabineto duris, o tėtė nervingai klausia, ko nori. Kai dirba, tėtė visada būna suirzęs, o pastaruoju metu tai ypač, nes laukia kažkokių pinigų, kurių vis nėra, ir dar todėl, kad vykstame į Graikiją atostogauti. Kai buvau maža, kasmet ten važiuodavome, paskui nebevažiuavome, o šiemet vėl vykstame. Lovras jo kažko klausia, minutę jie šnekasi. Paskui brolis grįžta ir sako, kad tai visai nesudėtinga, tereikia turėti istoriją. Sukuri istoriją, parašai apmatus ir padaryta. Aš jo klausiu, kas tie apmatai, o jis sako, kad tai – keliais sakiniais išdėstyta istorija. Tam tikras knygos planas.

– Panašu į katės gaudynes, – sako Lovras.

Žinau, ką jis turi galvoje. Kartą, kai tėtės nebuvo namie, jis keliavo po Nepalą, o mama buvo likusi su mumis, mudu su broliu gaudėme Pėdutę, tai – mūsų katė, dabar ji gyvena pas Mirą, tąsyk ketinome vežti ją sterilizuoti, bet niekur neradome. Špela, kuri tada buvo mūsų kaimynė, niekaip negalėjo jos prisikviesti. Ir kai mama Lovrui pasakė, jog Špela negali prisikviesti Pėdutės, jis pareiškė:

– Žinai, mamyte, pirmiausia reikia turėti planą, o tada gali ją sugauti. Aš planą turiu.

Tada mudu išbėgome į kiemą ir ėmėme rėkti kaip kokie pamišėliai, nes toks buvo Lovro planas, galiausiai Pėdutė atskuodė. Įkėlėme ją į narvelį ir nuvežėme į gyvūnų kliniką. Aš klausiau Pėdutės širdies per stetoskopą, nes veterinaras man liepė tai daryti, o Lovras atsisakė.

Iš pradžių Pėdutė buvo ne mūsų katė, bet paskui atsirado prie mūsų daugiaaukščio, ir kadangi nežinojome jos vardo, pavadino Pėdute, nes jos juodos pėdutės su baltom kojinaitemis. Visas jos kailiukas juodai baltas ir pūkuotas. Keldamiesi į miestą nesumanėme, ką su ja daryti, o kadangi mudu su broliu nenorėjome be jos išsikelti, tai automobilių aikštelėje tėtė pagavo ją ir staigiai įkėlė į mašiną, ir mes išvažiuavome. Dabar Pėdutė gyvena pas Mirą, kuri ant jos širsta už tai, kad iškapsto visą daržą, kai eina savo reikalais.

– Planas lygiai toks pats kaip gaudant katę, tik nereikia šūkauti, o ką nors parašyti, o šiaip viskas tas pats, – paaiškino Lovras.

Tuomet pasiūliau, kad kiekvienas iš mūsų pats parašytų kelis sakinius, o paskui juos perskaitysime ir išrinksime tinkamus, arba sudėsime dvi istorijas, mano ir jo, tada parašysime knygą. Lovras pasakė, kad mums reikia kompiuterio, nes knygos rašomos kompiuteriais, tada nuėjo pas tėtę paklausti, ar galima paimti kompiuterį. Girdėjau, kaip tėtė pasakė, kad galima, nes ir šiaip nieko doro nepavyksta parašyti ir tik be reikalo kamuojasi, nes jam nieko doro nešau-
na į galvą, ir kad verčiau bėgs krosą, kol dar ne taip karšta.

– Tu Pradėk pirma, – pasiūlė Lovras ir aš pasakiau, kad galiu pradėti pirma, bet tegu jis nežiūri, ir Lovras nuėjo žaisti. Tada aš parašiau:

Mano planas

„Aš, mano vardas Anica, ir mano geriausios draugės Manca ir Tinkara (ji irgi yra mano geriausia draugė ir tikrai nusimintų, jeigu jos nepaminėčiau) pelkėje aptiksime arklį, kuris įklimpo dumble. Išvaduosime arklį ir susidraugausime su juo, o tas arklis turės paslaptį. (Kokia tai paslaptis, kol kas nežinau, bet sugalvosiu.)“

Paskui prie kompiuterio atsisėdo Lovras ir pradėjo barškinti klavišais, bet ne per ilgiausiai.

Lovro planas (parašytas didžiosiomis raidėmis):

„TREČIADIENĮ IŠSIVERŽĖ UGNIKULNIS ŽUVO 40 ŽMONIŲ 8 SUŽEISTI VISAS MIESTAS APSEMTAS LAVA UGNIAGESIAI JAU GESINA LAVĄ JIE LABAI PAVRGELE. O DABAR PAŽIŪRĖKIME FUTBOLO VARŽYBAS.“

– Pavrgele?

– Pavargę, – tarė brolis. – Ar nesupranti, kad jie pavargę? Kiaurą naktį gesino ugnikalnį.

– Šit kaip.

Darsyk perskaitau ir sakau, kad man tai labiau primena televiziją, reportažą apie kokią nors stichinę nelaimę, o ne knygos planą.

– Na, taip, – tarė jis, futbolo varžybas galima būtų išbraukti, bet ugnikalnis veikiausiai turėtų likti.

Paprastai Lovras rašo keistus rašinius ir keistai juos pavadina. Kartą štai ką parašė.

„AŠ IR PROTINGAS KOMPIUTERIS

VIENĄ DIENĄ GRĮŽAU IŠ MOKYKLOS. PRIĖJĘS PRIE LANGO STAIGA PAMAČIAU KAIP PRO LANGĄ IŠŠOKO ĮSIUTĘS KOMPIUTERIS KURIS MANE UŽPUOLĖ. MES KOVĖMĖS PENKIAS DIENAS IR GALIAUSIAI AŠ BUVAU PARVERSTAS IR SURIŠTAS ANT GRINDŲ. ĖJO DIENOS IR SYKĪ JIS MANE PALEIDO. AŠ NUĖJAU NAMO BET MAMAI NIEKO NEPAPASAKOJAU. VIENĄ DIENĄ MES SUSIDRAUGAVOME NET IR DABAR DAR KARTAIS SUSITINKAME.

PABAIGA“

Perskaitę mama su tėte saldžiai juokėsi iš to, ką jis parašė, o man tai neatrodė labai juokinga. Labiausiai tėvai kvatojo, kai mokykloje Lovro klasei uždavė parašyti rašinį tema „Saulė mane pabučiavo“, tai jis parašė:

„KAI MANO GYVENIMAS PRASIDĖJO. AŠ NEŽINUOJAU KAS TA ŠVIESA TEN AUKŠTAI. MANIAU KAD GALIU JĄ PALIESTI. STAIGA PAJAUČIAU KAD IŠ TIKRŲJŲ GYVENU. MAN PASIDARĖ GERA. ĖMIAU MANYTI KAD ESU DIEVAS.“

– Nieko kito man nešovė į galvą, – pasakė brolis, o man tie žodžiai pasirodė kažkur girdėti, galiausiai jis prisipažino, kad žodžius, kaip staiga jaučia, kad iš tikrųjų gyvena, pasiskolino iš „Ilgo plauko istorijos“, bet mokytoja šito nesužinojo, nes nežiūrėjo to filmuko.

Taigi, regis, bus keblumų su jo rašymu, nes man neaišku, kaip sukurti knygą, kurioje būtų arkliai ir dar ugniagesiai, gesinantys ugnikalnį.

– Ne ugnikalnį. Na bet tu ir moliūgėlis, – tarė Lovras, ir pridūrė, kad ugniagesiai malšina gaisrą, kilusį dėl išsiveržusios lavos, ir kad visiškai aišku, jog ugnikalnio niekas negali užgesinti, nebent gal Supermenas.

– Man atrodo, kad dar niekas nėra sugalvojęs parašyti knygos apie ugnikalnį, – tarė jis ir pridūrė, kad tai būtų šaunus pokštas.

Nežinau, iš kur jis tai žino, nes iki šiol teperskaitė vieną knygą, tiesa, aš jų perskaičiau visą krūvą ir nė vienoje nebuvo ugnikalnio. Vis dėlto nežinau, ką prie ugnikalnio darytų arkliai, jeigu apskritai šioje knygoje jie būtų. Man šitaip svarstant, atėjo mama su lėkšte pripjaustytų obuolių, kuriuos privalau valgyti, nes juos valgyti sveika, mikliai pakilau nuo kėdės, kad mama nepamatytų kompiuterio ekrano, mat jai pasidarė įdomu, kas ten yra.

Aš išpyškinau, kad nieko ten nėra, kad tiesiog ši tą rašinėjome. Mama paklausė, ar gali pasižiūrėti, ir mudu pasakėme, kad negali, nes tai yra paslaptis, ir kad parodysime vėliau. Aha, pasakė ji ir pasiūlė mums išeiti į lauką, kol dar ne

taip karšta, nes dabar lauke senoji ponja, kuri gyvena virš mūsų, vedžioja šuniuką. Mudu pažvelgėme pro langą, kaimynė iš tikrųjų vaikštinėjo po parką priešais mūsų daugiaaukštį. Šuniukas buvo mažas, tokio dydžio kaip Tintino Sniegius, tik ne baltas, o pilkas. Lovras jau buvo apsiavęs, aš taip pat jau norėjau pulti jam iš paskos, bet stabtelėjau ir nusimečiau šlepetes. Priėjau prie kompiuterio, atidariau ekraną ir dar kartą perskaičiau knygos planą. Nežinau... Gal verčiau rašyti apie šunis, nes apie arklius nedaug žinau, nors myliu juos.

– Brina! – riktelėjo Lovras nuo laiptų, aš išjungiau kompiuterį ir išdūmiau paskui jį.

Unde a dispărut Brina?

(FRAGMENT)

Translated by Alina Irimia
Contact: alina.irimia@gmail.com

AL DOILEA CAPITOL

POATE NU VOI SCRIE DESPRE CAI

Îi spun că nu mi se pare bine să aibă o săgeată în cap și să moară, dar el îmi spune că n-o să moară, o să fie doar rănită.

„Cu o săgeată în cap?”

Îmi spune apoi că dacă îl las și pe el să scrie în carte o să șteargă săgeata, iar fetița, adică prințesa, o să fie sănătoasă.

De fapt, nu-mi pasă de desenele și săgețile lui, dar dacă nu-l las să scrie în carte, îi va spune lui mami, care îi va spune lui tati și apoi vor ști amândoi că scriu o carte și nu vreau asta. Așa că îi spun că poate să scrie în carte, dar doar dacă o să facă așa cum vreau eu. El îmi răspunde că da, cu condiția să poată călări un cal.

„Ce cal?”

„Păi, calul din carte”, și îmi aduc aminte că am uitat de cal. Încă nu știu dacă or să fie cai în carte sau dacă o să fie un singur cal, pentru că nici măcar nu știu cum se scrie o carte. Știu să scriu eseuri pentru că am scris la școală, dar un eseu nu este o carte. Tati scrie cărți, dar nu vreau să-l întreb pentru că atunci o să-și dea seama că vreau să scriu o carte.

Lovro îmi propune să scriu o carte despre mustangii sălbatici pentru că a văzut ultima dată un film despre ei și că i-ar prinde pe mustangii sălbatici, apoi i-ar domestici și i-ar călări pe dealul Rožnik. În Slovenia nu sunt mustangi

sălbatici și deja nu mai sunt sigură că știu să scriu o carte despre cai, pentru că am călărit până acum doar de două ori. O dată un ponei în Lipița și a doua oară un cal adevărat la ziua de naștere a lui Mančin la fermă, dar doar două runde în maneaj și atunci era o fată care avea un ham în mână, așa că de fapt n-am călărit niciodată singură.

Ce-ar fi dacă i-aș spune să meargă la tati și să-l întrebe cum se scrie o carte, dar să nu-și dea seama că noi doi scriem o carte.

„Și să-i spun că vrea Matic să scrie o carte?”

„Mai bine îi spui că te-a rugat învățătoarea să-l întrebi, pentru că Matic nu arată de parcă ar vrea să scrie o carte.”

Lovro pleacă și aud cum deschide ușa, iar tata îl întreabă nervos ce vrea. Este mereu nervos când lucrează, iar în ultimul timp este așa în general pentru că așteaptă niște bani pe care tot nu-i mai primește și pentru că mergem în Grecia în vacanță. Când eram mică mergeam acolo în fiecare an, apoi n-am mai mers o perioadă de timp, iar anul ăsta mergem din nou. Lovro îl întreabă ceva și vorbesc cam un minut. Apoi se întoarce și spune că nu-i greu, trebuie doar să ai o poveste. Să inventezi o poveste și să ai un concept și aia e. Îl întreb ce înseamnă concept și spune că sunt câteva fraze despre poveste. Un fel de plan.

„E ca și cum aș prinde o pisică”, spune el. Știu la ce se referă. Odată, când tati nu era acasă pentru că era plecat în Nepal, dar era mami acasă, am fugărit-o pe Lăbuța, care este pisica noastră, doar că acum locuiește la Mira, ca să o ducem la sterilizare, dar n-am prins-o. Șpela, care pe atunci era vecina noastră, nu reușea să o strige și să o facă să vină, iar când mama i-a spus lui Lovro că Șpela nu putea să o strige și să o facă să vină, el a spus:

„Știi, mami, mai întâi trebuie să ai un plan, iar apoi poți să o prinzi. Eu am un plan.”

Apoi am mers jos și am început să strigăm ca niște nebuni pentru că ăsta era planul lui, iar Lăbuța a venit gâfâind. Am băgat-o în cușcă și am dus-o la clinica veterinară. Am ascultat inima Lăbuței prin stetoscop, pentru că așa mi-a spus veterinarul, dar Lovro nu a vrut.

La început Lăbuța nu era pisica noastră, dar a apărut la un moment dat în fața blocului și pentru că nu știam cum o cheamă, i-am spus Lăbuța pentru că are lăbuțele negre și picioarele albe. Și în rest e toată alb și negru cu blană lungă. Când ne-am mutat de la țară, din Vișnja Gora, nu știam ce o să facem cu ea și pentru că noi doi nu voiam să plecăm de acolo fără ea, tati a luat-o din parcare, a băgat-o repede în mașină și am plecat. Acum este la Mira care este supărată pe ea, pentru că îi scormonește prin grădină când merge să facă pipi.

„Planul e același, ca și cum ai prinde o pisică, doar că în loc să strigi, scrii ceva, în rest e la fel”, spune Lovro.

Apoi am propus ca fiecare dintre noi să scrie singur câteva propoziții și apoi să le citim și să le alegem pe cele potrivite sau dacă compunem două povești, a mea și a lui, să scriem o carte. Lovro a spus că avem nevoie de calculator, deoarece cărțile se scriu la calculator și a mers la tati și l-a întrebat dacă are voie la calculator. Am auzit că i-a spus că se poate, pentru că este fără sens oricum și că se chinuie degeaba, pentru că nu-i vine nimic în minte și mai bine se duce să alerge înainte să se încălzească prea tare.

„Hai, mai întâi tu“, a propus Lovro și am spus că o să încep, dar să nu se uite și a plecat să se joace cu jucăriile. Am scris:

Planul meu:

Eu, Anica și prietenele mele cele mai bune, Manca și Tinkara (care este și ea cea mai bună prietenă a mea și s-ar supăra dacă aş omite-o) vom găsi în mlaștină un cal care nu poate ieși din noroi. Îl vom ajuta și ne vom împrieteni, iar calul va avea un secret. (Nu știam încă ce secret, dar o să știu.)

Apoi s-a așezat el la calculator și a tastat, dar nu pentru mult timp.

Planul lui Lovro (l-a tastat cu majuscule):

MIERCURI A ERUPT UN VOLCAN SUNT 40 DE MORȚI ȘI 8 RĂNIȚI TOT ORAȘUL ESTE ACOPERIT DE LAVĂ POMPIERII ÎNCĂ MAI STING LAVA ȘI SUNT DEJA OPOȘIȚI ACUM SĂ DISCUTĂM DESPRE MECIUL DE FOTBAL.

„Opoșiți?“

„Obosiți“, spune el. „Îți dai seama că sunt obosiți. Toată noaptea au stins vulcanul“.

„Aha“.

Citesc încă o dată și îi spun că asta mă face să mă gândesc mai mult la televizor și la știrile despre accidente și nu la planul pentru o carte.

„Păi, da“, spune, și ca să fie posibil, pot renunța la partea cu meciul de fotbal, dar vulcanul ar trebui oricum să rămână.

Lovro scrie de obicei eseuri cu titluri ciudate. Odată a scris așa.

EU ȘI CALCULATORUL INTELIGENT

ÎNTR-O ZI MĂ ÎNTORCEAM DE LA ȘCOALĂ. CÂND TRECEAM PE LÂNGĂ FEREASTRĂ AM VĂZUT DEODATĂ CUM A SĂRIT DE PE FEREASTRĂ

UN CALCULATOR FURIOS CARE M-A ATACAT. NE-AM LUPTAT CINCI ZILE ȘI ÎN FINAL ERAM LEGAT ȘI ÎNTINS PE JOS. AU TRECUT MAI MULTE ZILE ȘI LA UN MOMENT DAT MI-A DAT DRUMUL. AM PLECAT ACASĂ ȘI NU I-AM SPUS NIMIC LUI MAMI. ÎNTR-O ZI AM DEVENIT PRIETENI ȘI NE MAI ÎNTÂLNIM ȘI ACUM UNEORI.

SFÂRȘIT

Mami și tati au râs când au citit ce a scris, dar mie nu mi s-a părut așa de amuzant. Cel mai mult au râs când a primit de la școală titlul „*M-a sărutat soarele*” și a scris:

ATUNCI CÂND VIAȚA MEA A ÎNCEPUT, NU ȘTIAM CE ESTE LUMINA ACEEA ACOLO SUS. AM CREZUT CĂ POT SĂ O ATING. DINTR-O DATĂ AM SIMȚIT CĂ TRĂIESC CU ADEVĂRAT. M-AM SIMȚIT BINE. AM CREZUT CĂ SUNT DUMNEZEU.

„Nu mi-a venit nimic altceva în minte”, a spus el, iar mie îmi suna oarecum cunoscut și a recunoscut apoi că a împrumutat expresia „cum simte dintr-o dată că trăiește cu adevărat” din desenul animat „O poveste încălcată”, dar învățătoarea nu și-a dat seama pentru că nu se uita la acele desene animate.

Așa că mi se pare că o să am bătăi de cap cu ce scrie el pentru că nu mi-e clar cum ar putea exista o carte în care ar conviețui cai și pe deasupra și pompieri care sting vulcanul.

„Nu vulcanul. Chiar ești prostuță”, spune Lovro, adică pompierii sting incendiul provocat de lavă și e clar că vulcanul nu poate fi stins de nimeni, poate doar de Superman.

„După părerea mea, nimeni nu s-a gândit să scrie o carte despre un vulcan”, spune el, asta ar fi o idee foarte tare.

Nu știu cum ar putea ști asta pentru că până acum a citit o singură carte și este adevărat că eu am citit foarte multe și în nici una dintre ele nu erau vulcani. Dar ce nu știu eu, este ce vor face caii pe lângă vulcan, dacă pur și simplu vor fi cai în cartea respectivă, dar în timp ce mă gândeam la asta a venit mami cu o farfurie pe care erau mere tăiate pe care trebuia să le mănânc pentru că sunt sănătoase și m-am ridicat repede ca să nu se uite în calculator pentru că pe ea o interesează ce facem la calculator.

Am răspuns repede că nimic, că doar scriam ceva. Apoi a întrebat dacă se poate uita și i-am spus că nu, că este secret și că o să-i spunem altădată. Aha, a spus ea și ne-a propus să ieșim afară înainte să se facă prea cald pentru că afară este vecina în vârstă care locuiește deasupra noastră și care a ieșit afară cu cățelul. Ne-am uitat pe geam și într-adevăr era în parcul din fața blocului nostru.

Cățelul era mic, așa de mic ca Snowy al lui Tin Tin, doar că nu era alb, ci gri. Lovro se încălțase deja, iar eu am vrut să alerg după el, dar m-am răzgândit și mi-am scos papucii. Am mers la calculator și l-am deschis și am citit încă o dată planul pentru carte. Nu știu ... Poate că o să scriu mai degrabă despre câini pentru că nu știu destule despre cai, deși îmi plac.

„Brina!“ strigă Lovro de pe scări, iar eu închid calculatorul și fug după el.

Куда пропала Брина?

(отрывок)

Translated by Zhanna Perkovskaya
Contact: perkovskaja@gmail.com

глава вторая

А МОЖЕТ, ОБОЙДЕМСЯ БЕЗ КОНЕЙ

Я говорю: не хочу, чтобы из головы у принцессы торчала стрела и чтобы она умерла, а Ловро говорит: она не умрет – ее просто ранили.

– Стрелой в голову?

Тогда Ловро говорит, что, если я возьму его в книгу, то стрелу он сотрет, и девочка, которая принцесса, будет опять здорова.

На самом деле мне его рисунки и стрелы совсем ни к чему, но если его не будет в книге, то он обо всем расскажет маме и папе, и тогда они узнают, что я пишу книгу, а я этого не хочу, поэтому я говорю: да, я возьму тебя в книгу, но ты будешь делать все, как я скажу. Ладно, говорит он, согласен, если и я тоже там буду скакать на коне.

– На каком еще коне?

– Ну, на том, который в книге!

И тут я вспоминаю, что про коня-то я и забыла. Я вообще пока не знаю, будут ли в книге кони, да и как пишут книги, я тоже пока не знаю. Я умею писать сочинения, потому что нам задают их в школе, но сочинение – это еще не книга. Книги пишет папа, но мне не хочется спрашивать его, как он это делает, – ведь тогда он поймет, что я пишу книгу.

Ловро предлагает написать книгу о диких мустангах, которых он видел в кино. Мы поймаем этих мустангов, приручим их и будем скакать на них по холму Рожник, который поднимается прямо за нашим домом. В

Словении диких мустангов нет, и я не уверена, что у меня получится написать книгу про лошадей: до сих пор я каталась на лошади всего дважды. Один раз в Липице, где было много белых лошадок, а потом – когда у Манцы был день рождения, и мы его отмечали в деревне. Тогда я проехала всего два круга в манеже, а коня за уздечку вела хозяйка, так что просто так, сама, я на лошади никогда не скакала.

– А что, если ты пойдешь к папе и спросишь его, как пишут книги? – говорю я. – Только смотри, чтобы он не догадался о том, что мы пишем книгу.

– А если я скажу, что книгу пишет Матиц?

– Нет, лучше скажи, что это учительница попросила тебя, чтобы ты его спросил, ведь Матиц совсем не похож на человека, который решил написать книгу.

Ловро уходит. Вот он открывает дверь в папин кабинет, и папа спрашивает, чего ему опять надо. Когда папа работает, он всегда на взводе, а в последнее время и подавно, потому что все ждет, когда же ему заплатят деньги, чтобы мы все поехали в Грецию отдыхать. Когда я была маленькая, мы ездили туда каждый год, потом несколько лет никуда не ездили, и теперь собираемся снова. Я слышу, как Ловро задает вопрос, потом они с папой о чем-то говорят. Ловро приходит довольный: это совсем не трудно, если у тебя есть сюжет. То есть, надо придумать какую-то историю, написать план – и готово. Что такое план? Это несколько фраз про сюжет. Ну, одним словом, план.

– Это все равно, что ловить кошку, – говорит Ловро, и я его понимаю. Однажды, когда папы не было дома, потому что он уехал в Непал, и дома была только мама, мы искали Лапку, нашу кошку, которая теперь живет у Миры: надо было отвезти Лапку на стерилизацию, а она куда-то делась. Наша соседка Шпела звала-звала ее и не дозвалась, и когда мама сказала Ловро, что Шпела не дозвалась ее, он сказал:

– Знаешь что, мама? Надо придумать план, и тогда мы ее поймем. План у меня есть.

Мы вышли на улицу и подняли ор – такой у Ловро был план. И Лапка тут же примчалась. Мы посадили ее в переноску и отвезли к ветеринару. Доктор мне дал стетоскоп, чтобы я послушала, как бьется Лапкино сердце, а Ловро слушать не захотел.

Лапка сначала не была нашей кошкой, она только потом пришла к нам сама, и мы не знали, как ее зовут. Лапкой мы ее прозвали, потому что у нее были черные лапки и белые тапочки. Вообще-то она вся черно-белая, и у нее длинная шерсть. Когда мы переезжали в город, то не знали, как с

ней быть, тогда папа, потому что мы без нее ехать не хотели, поймал ее на стоянке у дома, посадил в машину, и мы поехали. Теперь она живет у Миры, а Мира на нее все время ворчит, потому что Лапка разоряет ей грядки, когда ходит писать.

– Это такой план, как если бы мы ловили кошку, только теперь мы будем не орать, а что-нибудь напишем, а все остальное будет так же, – говорит Ловро.

Тогда я предложила: давай каждый напишет по несколько предложений, а потом мы все это прочтем и отберем лучшее. Или придумаем сразу две истории – его и мою, и у нас будет книга. Ловро сказал, что нужен компьютер, потому что книги пишут на компьютере. И тогда Ловро пошел к папе просить компьютер. Папа сказал: бери, мне сейчас не надо, все равно ничего путного не приходит в голову, чего зря мучиться, лучше пойти побегать, пока еще не так жарко.

– Давай начнешь ты! – сказал Ловро, и я согласилась, только пусть он пока не смотрит, а поиграет в свои игрушки. И написала:

«Мой план:

Я (пускай я буду Аница) и мои лучшие подружки Манца и Тинкара (ведь Тинкара тоже моя лучшая подружка и обидится, если я про нее не напишу), пойдем гулять и увидим коня, который тонет в болоте и не может выбраться. Мы его вытащим и подружимся с ним. А конь этот будет непростой».

Что это за конь такой будет, я пока еще не знала, ничего, придумаю.

После этого за компьютер сел Ловро и тоже стал печатать, хоть и совсем недолго.

План Ловро (напечатанный заглавными буквами):

«В СРЕДУ СОСТОЯЛОСЬ ИЗВЕРЖЕНИЕ ВУЛКАНА 40 ЧЕЛОВЕК ЗАСЫПАЛО ПЕПЛОМ 8 РАНЕННЫХ ЛАВА ЗАЛИЛА ВЕСЬ ГОРОД ПОЖАРНИКИ ТУШАТ ЛАВУ ОНИ ОЧЕНЬ ОСТАЛЫЕ. А ТЕПЕРЬ О ФУТБОЛЕ.»

– Отсталые?

– Усталые. Что тут непонятного? Ведь они всю ночь тушили вулкан!

– А, понятно!

Я еще раз читаю то, что он написал, и говорю, что это больше похоже на новости по телевизору, – там все время рассказывают о всяких катастрофах. План книги должен быть не таким.

– Ну, наверное, – говорит Ловро и соглашается не писать про футбол. Но вулкан в книге должен быть.

Ловро всегда пишет какие-то странные сочинения, причем заглавными буквами. Однажды он написал такое:

«Я И УМНЫЙ КОМПЬЮТЕР ОДНАЖДЫ Я ШЕЛ ИЗ ШКОЛЫ КОГДА ПРОХОДИЛ МИМО ОКНА УВИДЕЛ КАК ИЗ НЕГО ВЫПРЫГНУЛ РАЗЯРЕННЫЙ КОМПЬЮТЕР И НАПАЛ НА МЕНЯ. МЫ БОРОЛИСЬ ПЯТЬ ДНЕЙ ОН МЕНЯ ПОБЕДИЛ Я ЛЕЖАЛ СВЯЗАННЫЙ НА ЗЕМЛЕ ВРЕМЯ ШЛО И ОН ОТПУСТИЛ МЕНЯ ДОМОЙ Я НИЧЕГО НЕ СКАЗАЛ МАМЕ ПОТОМ МЫ СТАЛИ ДРУЗЬЯМИ И ТЕПЕРЬ ХОДИМ ДРУГДРУГУ ВГОСТИ.

КОНЕЦ.»

Когда мама с папой это прочли, они очень смеялись, а мне показалось, что не так уж это и смешно. Зато я долго хохотала, когда Ловро задали написать сочинение на тему «Меня поцеловало солнышко», и он написал:

«КОГДА НАЧАЛАСЬ МОЯ ЖИЗНЬ Я НЕ ЗНАЛ ЧТО ЗА ОГОНЬЁК ТАМ НАВЕРХУ. Я ДУМАЛ ЕВО МОЖНО ПОТРОГАТЬ. И ВДРУГ Я ПОЧУСТОВАЛ ЧТО Я ВСАМОМДЕЛЕ ЖИВУ НА СВЕТЕ. МНЕ ЗДЕЛАЛОСЬ ХОРОШО. Я ДУМАЛ ЧТО Я БОГ.»

– Я просто ничего другого не мог придумать, – сказал Ловро, а мне показалось, что где-то я такое уже слышала. Тогда Ловро сознался: оказывается, про то, как он почувствовал, что и в самом деле живет на свете, он написал, потому что так говорила Златовласка из мультика. Но учительница все равно ничего не поняла, потому что она этот мультик не смотрела.

Ох, и трудно же мне будет писать эту книгу вместе с Ловро, подумала я. Разве бывают такие книги, чтобы в них были сразу и кони, и пожарники, которые тушат вулкан?

– Да не вулкан они тушат, а лаву! – говорит Ловро. – Ты что, не понимаешь, что потушить вулкан невозможно? Его, наверное, только Супермен может потушить! И вообще это будет здорово, потому что книгу про вулкан еще не написал никто!

Откуда ему это знать? Уж мне-то известно, что Ловро за всю свою жизнь прочитал одну-единственную книгу. Я их прочла больше, но, честно говоря, вулкана ни в одной из них не было. Вот только что могут делать на вулкане кони, если они вообще там будут, в этой книге? Пока

я так размышляла, мама принесла нам тарелку с яблоками, потому что их надо есть, они полезные. Тогда я встала, чтобы заслонить от нее экран компьютера. Но мама все равно спросила, что мы делаем.

Ничего, говорю, мы просто кое-что писали. Тогда мама спросила – а можно посмотреть? Мы сказали – нет, это пока секрет. Вот как, сказала мама, а потом говорит: может, лучше погуляете, пока не так жарко, тем более что там, на улице, старушка, которая живет над нами, уже тоже гуляет, причем со своей собачкой. Мы посмотрели в окно и увидели, что в парке перед домом и в самом деле сидит на лавочке старушка, а вокруг бегают ее собачка. Очень похожая на фоксика Милу, что у Тин Тина, только та серая, а эта – белая. Ловро был уже обут, и я тоже было выскочила за дверь, но потом сняла уличные туфли и вернулась за компьютер, чтобы еще раз прочесть план нашей книги. Не знаю... Может, обойдемся без копей? Я не очень хорошо в них разбираюсь, хоть и люблю их. О собаках писать легче.

– Брина! – позвал меня Ловро – он был уже внизу. Я выключила компьютер и побежала за ним.

Gde je nestala Brina?

(ODLOMAK)

Translated by Jelena Simić
Contact: jelenasimic26@gmail.com

DRUGO POGLAVLJE

MOŽDA NEĆE BITI O KONJIMA

Kažem da mi se ne sviđa što joj viri strela iz glave i što će umreti, a on kaže da neće, nego da je samo ranjena.

»Sa strelom u glavi?«

I onda on reče da ako ga pustim da se pojavi u knjizi, izbrisaće strelu i devojčica koja je princeza, biće zdrava. Zapravo mi je svejedno za njegove crteže i strele, ali ako ga ne stavim u knjigu, on će to reći mami, ona tati i onda će oboje znati da pišem knjigu, a to neću, zato mu kažem da može da bude u knjizi, ali samo ako radi onako kako ja hoću. On odgovori da može, ali samo ako bi mogao da jaše konja.

»Kakvog konja?«

»Pa, ovog iz knjige« i setim se da sam zaboravila na konja. Pa, još uvek ne znam da li će u knjizi biti konji ili će biti samo jedan konj jer ni ne znam kako se piše knjiga. Tata piše knjige, ali neću da ga pitam jer bi onda znao da hoću da napišem knjigu.

Lovro predlaže da napišem knjigu o divljim mustanzima jer je nedavno gledao film o njima, da te divlje mustange ulovim, onda ih pripitomim i jašem ih po Rožniku. U Sloveniji nema divljih mustanga, a uopšte nisam više sigurna da bih umela da napišem knjigu i o konjima jer sam ih do sada jahala samo dva puta. Jednom ponije u Lipici i jednom pravog konja na Mančinoj rođendanskoj proslavi na seoskom imanju, ali samo dva kruga po manežu, a i tada

je neka devojka držala povodac u ruci, tako da zapravo nikad nisam sama jahala.

Šta ako bih mu rekla da on ode do tate i pita ga kako da napiše knjigu, ali tako da on ne sazna da mi pišemo knjigu.

»A da mu kažem da Matic hoće da napiše knjigu?«

»Možda da ti je učiteljica poručila da pitaš jer mi Matic ne izgleda kao neko ko bi hteo da napiše knjigu.«

Lovro ode i čujem kako otvara vrata i tata nervozno pita šta mu treba. Kad radi, uvek je nervozan, pogotovo u poslednje vreme jer čeka na neki novac kojeg nema i zato što idemo u Grčku na odmor. Kad sam bila mala, išli smo tamo svake godine, onda neko vreme ne i ove godine opet idemo. Lovro ga nešto pita i nekoliko minuta malo razgovaraju. Zatim se vraća i kaže da nije teško, samo moraš da imaš priču. Da izmisliš priču, napišeš zamisao i eto je. Pitam ga šta je to zamisao i on mi odgovara da je to nekoliko rečenica o priči. Neka vrsta plana.

»To je kao da loviš mačku«, kaže i znam šta misli. Jednom kad tata nije bio kod kuće jer je bio u Nepal, a mama je bila, lovili smo Šapicu, koja je naša mačka, samo što sada živi kod Mire, jer smo hteli da je odvedemo na sterilizaciju, a nje nije bilo. Špela, koja je tada bila naša komšinica, nije mogla da je dozove i kad je mama rekla Lovru da Špela nije mogla da je dozove, on je rekao:

»Znaš šta, mama, najpre moraš da imaš plan, a onda možeš da je uloviš. Ja imam plan.«

Onda smo otišli dole i vikali kao ljudi jer je to bio njegov plan i Šapica se dovikla. Stavili smo je u kavez i odvezli na kliniku za male životinje. Ja sam preko stetoskopa slušala Šapičino srce jer mi je to rekao doktor, a Lovro nije hteo.

Šapica na početku nije bila naša mačka, ali se onda stvorila ispred bloka i pošto nismo znali kako se zove, nazvali smo je Šapica jer ima crne šape i bele jastučice. Inače je sva crno - bela sa dugom dlakom. Kad smo se selili iz Višnje Gore, nismo znali šta bismo s njom i pošto nas dvoje nismo hteli odatle bez nje, tata ju je brzo pokupio na parking, i otišli smo. Sada je kod Mire, koja je ljuta na nju jer joj prekopava baštu kad ide da piški.

»Plan, kao da loviš mačku, samo što se ne dereš, već nešto napišeš, inače je isto«, reče Lovro.

Zatim sam predložila da svako sam napiše nekoliko rečenica, a onda da ih pročitamo i izaberemo prave, ili da sastavimo dve priče, moju i njegovu i napišemo knjigu. Lovro je rekao da nam je potreban računar jer se knjige prišu na računaru i otišao je kod tate i pitao ga da li može da dobije računar. Čula sam da je rekao da može jer je i onako bezveze i da se za džabe zamajava jer mu ni-

šta ne pada na pamet i da će radije da ide na trčanje pre nego što postane pretoplo.

»Hajde prvo ti«, predložio je Lovro, rekla sam mu da može, ali da ne gleda, pa je otišao da se igra. Napisala sam:

Moj plan:

Ja, koja se zovem Anica, i moje najbolje drugarice Manca i Tinkara (koja je takođe moja najbolja drugarica i bila bi tužna ako bih je izostavila) u močvari će naći konja, koji ne može da izađe iz blata. Pomoći će mu i postaće prijatelji, a konj će imati tajnu. (Još uvek nisam znala kakvu tajnu, ali videću već.)

Zatim je on seo za računar i kucao, ali ne previše dugo.

Lovrov plan (otkucao ga je velikim slovima):

U SREDU JE BUKNUO VOLKAN 40 LJUDI JE MRTVO 8 RANJENO ČITAV GRAD JEPOD LAVOM VATROGASCI VEĆ GASE LAVU VRLO SU OMORNIH. SADA SE POSVETIMO FUDBALSKOJ UTAKMICI.

»Omornih?«

»Umorni«, rekao je. »Zar ne vidiš da su umorni. Celu noć su gasili vulkan.«

»A da.«

Još jednom pročitam i kažem da me to više podseća na televiziju i izveštaje o nekoj nesreći, a ne na plan za knjigu.

»Hm, da...« kaže da bi možda mogao da izbaci fudbalsku utakmicu, vulkan bi morao da ostane.

Lovro obično piše čudne sastave s čudnim naslovima. Jednom je napisao ovo.

JA I PAMETNI RAČUNAR

PRE NEKI DAN SAM SE VRATIO IZ ŠKOLE I KAD SAM PROLAZIO PORRED PROZORA IZNENADA SAM VIDEO KAKO JE IZ PROZORA ISKOČIO BESNI RAČUNAR KOJI ME JE NAPAO. BORILI SMO SE PET DANA I NA KRAJU SAM LEŽAO VEZAN NA PODU. PROLAZILI SU DANI I JEDNOM ME JE PUSTIO, OTIŠAO SAM KUĆI A MAMI NISAM NIŠTA REKAO. PRE NEKI DAN SMO POSTALI PRIJATELJI I JOŠ I SADA SE POVREMENO VIDAMO.

KRAJ

Mama i tata su se smejali kad su pročitali šta je napisao, a meni se nije činilo posebno smešno. Najviše su se smejali kad su u školi dobili naslov Sunce me je poljubilo, a on je napisao:

KAD JE MOJ ŽIVOT POČEO, NISAM ZNAO ŠTA JE TO SVETLO GORE I MISLIO SAM DA MOGU DA GA DOTAKNEM. ODJEDNOM SAM OSETIO DA U STVARI ZAISTA ŽIVIM. DOBRO SAM SE OSEĆAO. MISLIO SAM DA SAM BOG.

»Ništa drugo mi nije palo na pamet«, rekao je, a meni se učinilo poznato pa je onda priznao da je ono kako odjednom oseća da zaista živi pozajmio od Zlatokose, ali da učiteljica to i onako nije znala jer nije gledala taj crtač.

Tako da mi se čini da ću imati poteškoće sa njegovim pisanjem jer mi nije jasno kako bi mogla da postoji knjiga u kojoj bi bili konji, pa još i vatrogasci koji gase vulkan.

»Ma kakav vulkan, stvarno si tikva«, reče Lovro i da vatrogasci gase požar zbog lave i da je jasno da niko ne može da ugasi vulkan, osim možda Supermena.

»Po mom mišljenju, niko se još nije setio da u knjigu stavi vulkan«, reče i da bi to bila fora.

Ne znam kako to može da zna, pošto je do sada pročitao samo jednu knjigu, iako je tačno da sam ih ja dosta pročitala i ni u jednoj nije bilo vulkana. Ne znam samo šta bi pored vulkana radili konji, ali dok sam o tome razmišljala, došla je mama s tanjirom u kom su bile narezane jabuke koje moram da jedem jer su zdrave i brzo sam ustala da ne bi mogla da vidi računar, jer je zanimalo šta je na računaru.

Brzo sam odgovorila da nije ništa i da smo samo nešto pisali. Zatim je pitala da li može da vidi i rekli smo da ne može jer je tajna i da ćemo joj kasnije reći. Aha, rekla je i predložila da idemo napolje pre nego što postane pretoplo jer je napolju stara gospođa koja živi iznad nas i to s kućencetom. Pogledali smo kroz prozor i stvarno je bila u parku ispred našeg bloka. Kućence je bilo malo, takve veličine kao Švrca od Tin Tina, samo što nije bilo belo nego sivo. Lovro je već bio obuven i ja sam takođe htela da otrčim za njim ali sam se predomislila i izula papuče. Otišla sam do računara, otvorila ga i još jednom pročitala plan za knjigu. Ne znam... možda bih radije pisala o psima, jer o konjima ne znam dovoljno, iako ih volim.

»Brina!«, dreknuo je Lovro sa stepeništa i ja sam isključila računar i otrčala za njim.

¿Dónde está Brina?

(FRAGMENTO)

Translated by María Florencia Ferre
Contact: mariaferre@gmail.com

CAPÍTULO 2

QUIZÁ NO SEA DE CABALLOS

Le digo que no me gusta que tenga una flecha en la cabeza y que se va a morir, y él dice que no, que sólo está herida.

“¿Con una flecha en la cabeza?”

Y entonces dice que si lo pongo en el libro va a borrar la flecha y la chica, que hace de princesa, se va a sanar.

En verdad me dan lo mismo sus dibujos y sus flechas, pero si no lo meto en el libro le va a contar a mamá y ella a papá, y así van a saber los dos que estoy escribiendo un libro; no quiero eso, y digo que puede entrar en el libro, pero sólo si hace lo que le pido. Él responde que sí, si puede montar a caballo él también.

“¿Qué caballo?”

“El del libro,” y me acuerdo de que me había olvidado del caballo. Pero todavía no sé si va a haber muchos caballos en el libro o si va a haber uno solo, porque ni siquiera sé cómo se escribe un libro. Sé escribir informes, porque eso escribimos en la escuela, pero un informe no es un libro. Papá escribe libros, pero no quiero preguntarle porque si no se va a enterar de que quiero escribir un libro.

Laureano propone que escriba un libro de mustangos salvajes, porque vio una película sobre ellos, y que los atrape y después los dome y cabalgue con ellos por las montañas de acá de Rožnik. Pero en mi país, Eslovenia, no hay

mustangos salvajes, y ya ni creo que sepa escribir un libro sobre caballos, porque hasta ahora monté dos veces. Una vez un pony en Lipica y otra un caballo de verdad en la celebración del cumpleaños de Manuela en la finca, pero sólo dos vueltas a la pista, y otra chica llevaba las riendas, así que al fin y al cabo nunca monté sola.

Qué tal si fuera él, le digo, a preguntarle a papá cómo se escribe un libro, pero que no se entere de que nosotros dos trabajamos en un libro.

“¿Y si le digo que el libro lo quiere escribir Matías?”

“Puede ser que la maestra te encargó que le preguntaras, porque a mí no me parece que Matías sea de los que quieren escribir libros.”

Laureano va y lo escucho abrir la puerta y papá le pregunta nervioso qué quiere. Cuando trabaja siempre está nervioso, últimamente mucho más, porque espera un dinero que no llega y porque vamos a Grecia de vacaciones. Cuando yo era chica, todos los años íbamos, después por algún tiempo no, y este año vamos de nuevo. Laureano le pregunta algo y conversan un minuto. Después vuelve y dice que no es difícil, sólo hay que tener la historia. Hay que inventar la historia y escribir un borrador, y dice que eso significa unas oraciones sobre la historia. Algo así como un plan.

“Es como buscar un gato”, dice, y sé qué está pensando. Una vez cuando papá no estaba en casa porque estaba en Nepal, pero estaba mamá, corrimos a Patas, nuestra gata, aunque ahora vive con Miri, para que la lleven a castrar, pero no la llevaron. Estela, que entonces era nuestra vecina, no conseguía que volviera, y cuando mamá le dijo a Laureano que Estela no lograba que volviera, él dijo:

“¿Sabés, mamá? Primero hay que tener un plan, después la podés agarrar. Yo tengo un plan.”

Entonces bajamos y gritamos como aturdidos, porque ése era su plan, y Patas llegó jadeando. La pusimos en una jaulita y la llevamos a la clínica veterinaria. Yo escuché por el estetoscopio el corazón de Patas como me dijo el veterinario, Laureano no quiso.

Al principio Patas no era nuestra gata, pero después apareció frente al edificio, y como no sabíamos cuál era su nombre, le pusimos Patas, porque tiene patas negras y botitas blancas. Y también es toda negra y blanca con pelos largos. Cuando nos mudamos de barrio, no sabíamos qué hacer con ella, y como nosotros dos no queríamos irnos sin ella, papá la agarró en el estacionamiento y la metió rápido en el auto y nos fuimos. Ahora está en lo de Miri, que está furiosa con ella porque hace hoyos en el jardín cuando va a hacer pis.

“Un plan, como si fueras a atrapar a la gata, pero no salir corriendo, sino escribir algo; por lo demás es lo mismo,” dice Laureano.

Entonces propuse que cada uno escribiera solo algunas oraciones y después nos leyéramos y eligiéramos las mejores o que juntáramos las dos historias, la suya y la mía, e hiciéramos un libro. Laureano dijo que necesitábamos una computadora, porque los libros se escriben en computadoras, y fue a preguntarle a papá si podía usar la computadora. Oí que papá decía que sí podía, porque ya le daba igual y se estaba esforzando de gusto, porque no se le ocurría nada, y que mejor se iba a correr antes de que hiciera demasiado calor.

“Dale, vos primero,” propuso Laureano, y dije que bueno pero que no me mirara, y se fue a jugar con sus juguetes. Escribí:

Mi plan:

Yo, que me llamo Anita, y mis mejores amigas Manuela y Tinkara (que también es mi mejor amiga y se pondría triste si la dejara fuera), van a encontrar un caballo en el pantano, que no puede salir del barro. Lo van a ayudar y se van a hacer amigos, pero el caballo va a tener un secreto. (Qué secreto todavía no sé, pero ya voy a saber.)

Después se sentó él a la computadora y tipeó, pero no mucho. El plan de Laureano (tipeado con mayúsculas):

EL MIÉRCOLES TUVO UNA ERUPCIÓN EL VOLCÁN HAY 40 MUERTOS
8 HERIDOS TODA LA CIUDAD BAJO LA LAVA LOS BOMBEROS ESTÁN
APAGANDO LA LAVA ESTÁN MUY CANADOS. AHORA PASAMOS AL
PARTIDO DE FÚTBOL.

“¿Canados?”

“Fatigados,” dijo. “¿No ves que están cansados? Toda la noche apagaron el volcán.”

“Ajá.”

Leo otra vez y le digo que esto me hace acordar más a la televisión y a la información de alguna catástrofe que al plan para un libro.

“Bueno, sí,” dice, y que tal vez tendría que sacar lo del partido de fútbol, el volcán en cambio casi que podría quedar.

En general, Laureano escribe informes extraños con extraños títulos. Una vez escribió esto:

YO Y LA COMPUTADORA INTELIGENTE

UN DÍA VOLVÍ DE LA ESCUELA. CUANDO PASÉ JUNTO A LA VENTANA VI DE REPENTE CÓMO SALTABA POR LA VENTANA UNA COMPU-

TADORA FURIOSA QUE ME ATACABA. LUCHAMOS CINCO DÍAS Y AL FINAL QUEDÉ TIRADO CONECTADO AL PISO. PASARON LOS DÍAS Y POR FIN ME DEJÓ IR. ME FUI A CASA PERO A MAMÁ NO LE DIJE NADA. UN DÍA NOS HICIMOS AMIGOS Y HASTA HOY NOS ENCONTRAMOS DE VEZ EN CUANDO.

FIN

Mamá y papá se rieron cuando leyeron lo que había escrito, a mí no me pareció demasiado gracioso. Cuando más se rieron fue cuando en la escuela le dieron el título *El sol me besó*, y él escribió:

CUANDO MI VIDA EMPEZÓ. NO SABÍA QUÉ ERA ESA LUZ AHÍ ARRIBA. PENZÉ QUE PODÍA TOCARLA. DE REPENTE SENTÍ QUE DE VERDA ESTABA VIVO. ME SENTÍ BIEN. PENSÉ QUE ERA DIOS.

“No se me ocurrió nada más,” dijo, y a mí me pareció que lo conocía de algún lado y entonces admitió que eso de que de repente sintió que de verdad estaba vivo lo había tomado prestado de *Ricitos de Oro*, pero que la maestra igual no sabía, porque no miraba esos dibujitos.

Así que me parece que voy a tener problemas con su escritura, porque no me resulta claro cómo podría existir un libro en el cual hubiera caballos y bomberos que apagaran un volcán.

“El volcán no. Qué bruta,” dice Laureano, que los bomberos apagan el incendio que causa la lava y que está claro que a un volcán nadie puede apagarlo, aparte tal vez de Superman.

“Para mí que nadie se acordó todavía de poner un volcán en un libro,” dice, y que sería una buena.

No sé cómo puede saber esto si hasta ahora leyó un solo libro, aunque es verdad que yo leí muchos y en ninguno había un volcán. Pero no sé qué harían los caballos junto al volcán, si es que hubiera en este libro caballos, pero cuando estaba en esas cavilaciones llegó mamá con un plato con manzanas cortadas que yo tenía que comerme porque son sanas, y me paré rápido para que no mirara la computadora, porque quería saber qué había en la computadora.

Le contesté apurada que nada, que habíamos escrito alguna cosita. Entonces preguntó si podía mirar, y dijimos que no, porque era un secreto y le íbamos a contar más adelante. Ajá, dijo, y propuso que fuéramos afuera antes de que hiciera demasiado calor, que afuera estaba la viejita que vivía en el piso de arriba con el perro. Miramos por la ventana y ahí estaba en el parque de adelante de nuestro edificio. El perro era chiquito, del tamaño de Milú, el perro de Tintín, pero no era blanco sino gris. Laureano ya se había calzado yo también que-

ría correr detrás de él, pero pensé un poco y me saqué las ojotas. Fui hasta la computadora y la abrí y leí de nuevo el plan para el libro. No sé... Tal vez preferiría escribir sobre perros, porque sobre los caballos no sé mucho, aunque me gustan.

“¡Brina!” se asomó Laureano desde la escalera, y apagué la computadora y corrí tras él.

List of Translators

STÉPHANE BALDECK (France)

Baldeck studied Philosophy, Literature and History in Paris before passing an exam to teach Philosophy in secondary schools in France. Of Slovenian origin, he started translating Slovenian literature into French in 2011, focusing first on the seminal Slovenian author Ivan Cankar. He has translated Cankar's short stories, as well as the famous play *Hlapci* (*Les valets*) and the short novel *Hlapec Jernej in njegova pravica* (*Le valet Jernej et son droit*). He is also interested in children's

literature and has translated classic works such as Fran Milčinski-Ježek's *Zvezdica Zaspanka* (*Dormette la petite étoile*), and Svetlana Makarovič's *Škrat Kuzma dobi nagrado* (*Le lutin Tignon et sa récompense*) and *Medena pravljica* (*Histoire de miel*). In the last two years, he has mostly translated contemporary novels, such as Dušan Šarotar's *Biljard v Dobrayu* (*Billard à Dobray*) and Goran Vojnovič's *Čefurji raus!* (*Les čefurs dehors!*).

Contact: stephane_baldeck73@yahoo.com

ELIŠKA BERNARDOVÁ (Czech Republic)

Born in 1990 in Prague, the Czech Republic, she graduated in Slovenian Language and Czech Philology at the Charles University in Prague. In her BA thesis she researched minimalism in short stories by Polona Glavan and produced the commented translation of selected stories from the book *Gverilci*. She actively collaborates

with the Slovenian Embassy in the Czech Republic and participates at literary events with such Slovenian writers as Andrej E. Skubic, Boris Pahor, Peter Rezman and Glorjana Veber. She has also brought the documentary movie *Fabiani: Plečnik* and František Čáp's movies to Czech audiences by translating the subtitles.

Contact: e.bernardova@gmail.com

BOŽIDAR BREZINŠČAK BAGOLA (Croatia)

Božidar Brezinščak Bagola was born in 1947 in Vrbišnica, in the district of Hum na Sutli, Republic of Croatia. He is a professor, poet, writer of prose fiction, an essayist and a translator. He attended high school in Zagreb, and the Faculties of Theology in Ljubljana, Zagreb, and Munich, as well as the Faculties of Philosophy in Munich and Belgrade. He has translated many significant texts from Slovenian and German. His literary work is in many ways determined by his bilingualism, or even trilingualism. He has capi-

talized on the communication gap between Slovenian and Croatian, using it as a poetic source for obsessive pursuit of self-consciousness. Bagola analyses subjective gnoseology with its ultimate consequence being a perpetual, closed process of searching for one's own personality and existential nausea as a result of that process. Bagola has managed to build an entirely new autonomous poetics in the field of contemporary Croatian literature.

Contact:

bozidar.brezinscak.bagola@kr.t-com.hr

AHMED BURIĆ (Bosnia and Herzegovina)

Ahmed Burić, born in 1967 in Sarajevo, studied at the Faculty for Political Sciences, majoring in Journalism. He is a poet, translator, literary critic, editor, screenplay writer and journalist. His works have been translated into English, French, Czech and Slovenian. He himself translates from Slovenian into Bosnian. In addition to numerous translations for news-

papers, magazines and events he has published *Oprosti poezijo* by Esad Babačić (Obzor Međugorje, 1999) and *Čefuri napolje* by Goran Vojović (VBZ Sarajevo, 2009). His most important works as an author include the poetry books *Bog tranzicije* (2004), *Posljednje suze nafte i krvi* (2010) and *Maternji jezik* (2013).

Contact: ahmedburic@gmail.com

MARÍA FLORENCIA FERRE (Argentina)

Born in 1965 in La Plata, Argentina, she is a trained educator and primary school teacher. She studied Linguistics and Literature at the National University of La Plata and Buenos Aires. For quite a few years, she has been engaged in the editing and translating of sociological, humanistic, and literary texts. As a poet, she has pub-

lished *El río* (1997) and *Poems 2000-2010* (in print). She translates from English, French, and Slovenian. She has translated works of various Slovenian authors into Spanish, among them Aleš Šteger, Dane Zajc, Edvard Kocbek, Alojz Ihan, Suzana Tratnik, Mojca Kumerdej, Miha Mazzini, Jani Virk and Dušan Jovanović.

Contact: mariaferre@yahoo.com

ALINA IRIMIA (Romania)

Alina Irimia was born in 1981 in Tecuci, Romania. She studied Croatian, French and Slovenian at the Faculty of Foreign Languages and Literatures, University of Bucharest. She works as a freelance translator and interpreter and she is a member of APIT – Romanian Professional Associ-

ation of Interpreters and Translators. She translates legal, medical, technical, financial and literary texts. She translated into Romanian the Slovenian documentary film *Ivo Daneu* for The Slovenian Documentary Film Festival, organized in 2012 in Bucharest.

Contact: alina.irimia@gmail.com

MIRTA JURILJ (Croatia)

Born in 1982 in Zagreb, Croatia. She graduated in English Philology and South Slavic Philology (Slovenian/Macedonian) at the Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Zagreb. She has worked as a freelance translator, educator and cultural worker since 2007, and was also a performance artist and musician. She translates from and into Croatian, English and Slovenian, and from Macedonian and German. During the last couple

of years, she has specialised in literary and art translations and has collaborated with numerous cultural institutions in Croatia and abroad. Apart from literature (prose and drama), her translation interests include art history (contemporary art, performance art), performing arts, cultural studies, and interdisciplinary projects that combine practice and theory. She is a member of the Croatian Literary Translators Association.

Contact: jurilmirta@gmail.com

LAIMA MASYTĖ (Lithuania)

Born in 1975 in Ukraine, Laima Masytė studied Bulgarian and Slovenian at Vilnius University (1994–2000), where she also worked as a teaching assistant at the Department for Slavic Languages. Since 1998 she has been publishing translations from South Slavic languages in various Lithuanian periodicals, poetry alma-

nacs and books. She became a member of the Lithuanian Association of Literary Translators in 2010. In 2009 she translated an anthology of contemporary Slovenian short fiction. In 2014 she translated the famous Slovenian novel *Alamut* by Vladimir Bartol. She lives and works as a freelancer in Vilnius.

Contact: masytel@yahoo.com

ZHANNA PERKOVSKAYA (Russian Federation)

Born in 1961 in Novosibirsk, USSR, Zhanna Perkovskaya graduated from the Lomonosov Moscow State University (Linguistics, Slavic and Slovenian Language). Since 1985 she has been working as a guide, then as a teacher of Russian language and literature. She had been employed at the Embassy of the Republic of Slovenia in Moscow, where from 1996 till 2015 she was in charge of official correspondence, translating and interpreting. She now focuses on the transla-

tion of Slovenian literature and participates in readings and presentations of Slovenian creativity in Russia, such as the Slavic poetry festival in Tver, which is supported by the Ministry of Culture of Russia and the government of the Tver region. Her translations are mainly published in the Russian magazine *Inostrannaya Literatura* (Foreign Literature). In 2015 she was awarded the Inolittle literary prize for her translation of Brane Mozetič's poetry.

Contact: perkovskaja@gmail.com

PATRIZIA RAVEGGI (Italy)

Born in Siena, as a Ministry of Foreign Affairs envoy, from 2004 to 2008, she was Director of the Italian Cultural Institute, Cultural Counsellor to the Italian Embassy in New Delhi and Coordinator for Cultural Affairs for India, Singapore and Jakarta; immediately afterwards, she was sent to cover a similar position in Egypt (Cultural Affairs Coordination in Egypt, which entailed overseeing Italian cultural Institutes in Tripoli, Damascus, Algiers, Morocco, Tunis, Israel, Addis Abeba, Nairobi, Pretoria). Before that, she directed the Italian Cultural Institutes of Teheran, Nairobi, Singapore and Zagreb. In Rome, the Italian Ministry

of Foreign Affairs sent her on a project related to linguistic and cultural minorities in Italy meant to provide elements of information and evaluation for possible adoption of measures to benefit the Slovenian and Croatian minorities. Lately, she has been endeavouring to promote Slovenian literature in Italy, by way of translating Slovenian writers into Italian, as she did in the 1980s (publishing Ciril Kosmač and Fran Levstik, to mention the leading names). Her main fields of interest are the arts and contemporary literature, and the cult of beauty. Many of her creative and critical writings focus on these and other subjects.

Contact: patrizia.raveggi@gmail.com

JELENA SIMIĆ (Serbia)

Born in 1992 in Požarevac, Serbia. She is studying General Linguistics, with Slovenian and Italian, at the Faculty of Philology, University of Belgrade. She is a member of the Sava Organization of Slovenian people in Belgrade. She has translated *Žepna slovenščina* (*Pocket Slovenian*), many chapters of books for literary evenings with Slovenian writers such as Feri Lainšček, Milan Vincetič, and Štefan Kardoš. Also, she is working for the Slovenian magazines *Bilten* and *Slovenika*.

As a translator, she was a part of the International Holocaust Remembrance Day in Maribor, Slovenia. During the World Days of Slovenian Language, she worked as a teacher of Slovenian at mini courses at the Faculty of Philology, University of Belgrade. She was awarded a scholarship to attend the Seminar of Slovenian Language, Literature and Culture, University of Ljubljana, Faculty of Arts and a scholarship to study at the Faculty of Humanities at the University of Primorska.

Contact: jelenasimic26@gmail.com

EVA ŠPRAGER (Slovenia/Bulgaria)

Born in 1972 in Jesenice, Slovenia, she studied Slovenian Language and Literature at the Faculty of Arts in Ljubljana. She is working for the Center for Slovenian as a second/foreign language as a teacher of Slovenian in Sofia, Bulgaria. Since 2002 she has been working as a court interpreter

for Bulgarian. Her first translation of literary work was the collection of short stories by Bulgarian classic author Jordan Radichkov, published in 2006. She translates contemporary poetry, prose and drama from Slovenian and Bulgarian.

Contact: eva_sprager@yahoo.com

SABINA TRŽAN (Italy)

Sabina Tržan has been living in Italy since 1984. She studied French Literature at the University of Florence. Until 2012 she worked for Nikita, a press for Eastern European literature. At the moment she is a freelance translator and collaborator at Società Dantesca Italiana from Florence. Her published translations are *Smrt slovenske primadone (Morte di una primadonna slovena, Zandonai 2007*, translated together with Simonetta Calaan) by

Brina Svit, *Nedotakljivi (La storia di Lutvija e del chiodo arroventato, Barbès 2009)* by Feri Lainšček, *Telesni čuvaj (Mi chiamavano il cane, Nikita Editore 2011)* by Miha Mazzini, and *Spremeni me (Cambiami, Atmosphere Libri 2014)* by Andrej Blatnik. The translation of short stories *Saj razumeš? (Mi capisci?)* by Andrej Blatnik is ready to come out for Atmosphere Libri this year.

Contact: sabinat@libero.it

SEBASTIAN WALCHER (Austria)

Born in 1981 in Graz, Sebastian Walcher studied Slavic Studies and Conference Interpreting in Graz and Ljubljana. He has translated literary and technical texts from the areas of culture, linguistics, civil engineering, pharmacy and others. He also works as an interpreter for German and Slovenian and as a moderator at mono-

and multilingual events. He has translated works by such authors as Svetlana Makarovič, Berta Boetu, Stanka Hrastelj, Andrej E. Skubic, Peter Svetina, Dušan Šarotar, Marko Sosič, Andrej Blatnik, Matej Bogataj, Nino Flisar, Lidija Gačnik Gombač, Marko Samec and others.

Contact: sebastian@walcher.cc

Co-financing Publications of Slovenian Authors in Foreign Languages

Slovenian Book Agency (JAK)

Founded in 2009, the Slovenian Book Agency (JAK) is a government institution that deals with all actors in the book publishing chain, from authors to publishers and readers.

Subsidies to translators for the translation of Slovenian authors

The main form of international promotion is the co-financing of translations from Slovenian into other languages. JAK annually publishes a call for applications for co-financing translations of Slovenian authors' books into other languages, including adult fiction, children's and young adult fiction, and essayistic and critical works on culture and the human-

ities, theatrical plays and comics. Publishing houses, theatres and individual translators can apply. In each case, a contract is concluded with the translator, and therefore all funding goes directly to him or her. The subsidy covers up to 100% of the translation costs. Grants cannot be awarded retroactively.

Mobility grants for Slovenian authors

The call for applications is published once a year. The applicant can be a Slovenian author who has been invited to a literary event abroad. The application must be enclosed with the invitation and the program of the event. The subsidy covers up to 100% of eligible travel expenses.

Contact

Javna agencija za knjigo Republike Slovenije / Slovenian Book Agency
Metelkova 2b, 1000 Ljubljana, Slovenia
Phone: +386 1 369 58 20
Fax: +386 1 369 58 30
Email: gp.jakrs@jakrs.si
Webpage: <http://www.jakrs.si/en/>

Trubar Foundation

The Trubar Foundation is a joint venture of the Slovene Writers' Association, Slovenian PEN and the Center for Slovenian Literature. The aim of the Trubar Foundation is to subsidize publications of Slovenian literature in translation.

Subsidies to publishers for the printing costs of books translated from Slovenian

Foreign publishers can apply for subsidies to publish unpublished translations of Slovenian authors in their native languages. The Trubar Foundation contributes up to 50% of printing costs. It does

not subsidize translation. Priority is given to the works of living authors who are already established in Slovenia. However, the Board will take all applications for works of fiction, poetry, drama, or literary essays into account, as long as they are originally written in Slovenian. The Board consists of seven equal members, including the Presidents of the Slovene Writers' Association and Slovenian PEN. They convene at least twice a year, usually in March and October. Therefore, applications received by the end of February and the end of September will be considered.

Contact

Društvo slovenskih pisateljev / Slovene Writers' Association

Tomšičeva 12, 1000 Ljubljana, Slovenia

Phone: +386 1 251 41 44

Fax: +386 1 421 64 30

Email: dsp@drustvo-dsp.si

Webpage: <http://www.drustvopisateljev.si/en/>

TADEJ GOLOB

Where Has Brina Gone?

Youth novel

Sample translation

- | Bosnian
- | Bulgarian
- | Croatian
- | Czech
- | English
- | French
- | German
- | Italian
- | Lithuanian
- | Romanian
- | Russian
- | Serbian
- | Spanish

JAK

SLOVENIAN
BOOK
AGENCY

Slovenian Book Agency, Metelkova 2b,
1000 Ljubljana, Slovenia,

T +386 1 369 58 20 F +386 1 369 58 30

E gp.jakrs@jakrs.si W www.jakrs.si

ISBN 978-961-93910-4-4

